

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

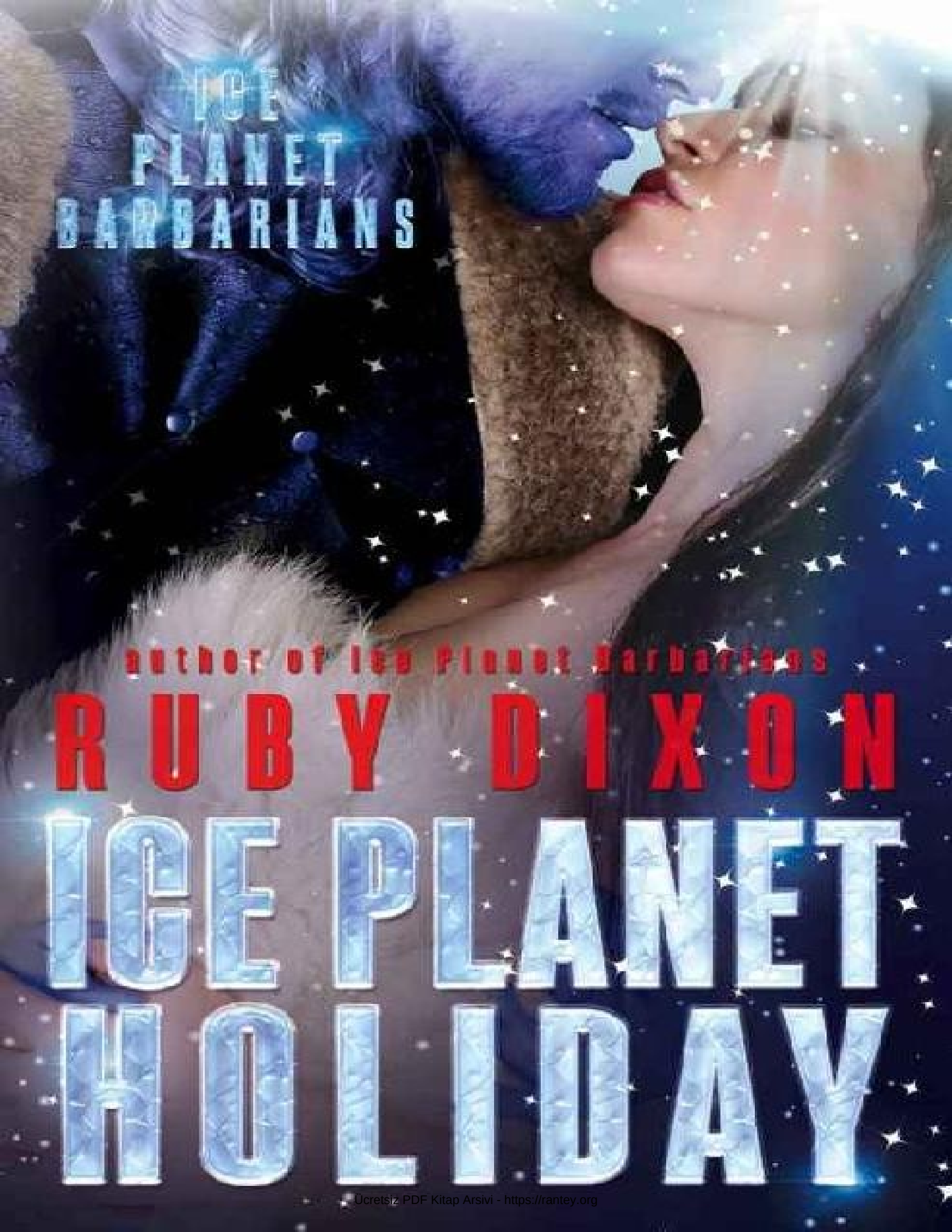
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ICE
PLANET
BARBARIANS

author of Ice Planet Barbarians

RUBY DIXON

ICE PLANET
HOLIDAY

BUZ GEZEĞENİ TATİLİ

RUBY DIXON

RUBY DIXON

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Buz Gezegeni Barbarları Serisi

DAHA FAZLA ALFA, BU DÜNYANIN DIŞINDA

KAHRAMANLARA MI İHTİYACINIZ VAR? DAHA FAZLA

UZAYLI TATILINE MI İHTİYACIN VAR?

DAHA FAZLA BUZ BARBARI İSTER MİSİN?

GEORGIE

Uyandığım da kaburgalı bir dilin

Kulak. Vektal'ın eli hamilelikten dolayı büyük ve hassas olan göğüslerimden birini dikkatlice kavıyor.

"Mmm," diye iç geçiriyorum, onunla birlikte kürklerin altında daha derine sokuluyorum. Şefin eşi olmak güzel, gerçekten öyle. Her sabah, bir çeşit yalama ya da kemirme ile uyanıyorum. Bugün kulağım. Dün amımdı. Hepsi aynı derecede günahkârca lezzetli ve bir kızın gününü ipe çekmesini sağlıyor.

Bana Vektal gibi seksi bir canavar kazandıracaksa 'buz gezegeni' ve 'kürk ve deri giyme zorunluluğu' umurumda bile değil.

Yuvarlanıyorum ve kollarına doğru kayıyorum, boğazına sokuluyorum. İri, hamile karnım her şeye engel oluyor ama Vektal beni hâlâ sarabilecek kadar iri. "Sabah oldu mu?" Uykulu bir şekilde soruyorum.

"Öyle." Çenemi ısırtıyor. "Eşim yemek için aç mı? Yoksa erkeği için mi?"

"Biraz A sütunundan, biraz B sütunundan mı?" Uzanıp elimi alnından çıkan ve saçlarına doğru kıvrılan boynuzlarından birinin üzerinde gezdiriyorum. Boynuzlarını okşadığımda çılgına dönüyor. Belki de zihninde canlandırdığı imge onu bu hale getiriyor; boynuzlarım olmadığı için orada ne kadar his olduğunu hiç sormadım. Olabildiğince insanım.

Bazen ikimizin de evrenin farklı köşelerinden geldiğimizi ve ikimizin de mahsur kaldığını görünce hala birlikte olmamıza şaşıyorum, ama bu başka bir günün hikayesi. Şu anda sadece erkeğimi istiyorum. Vektal'in eli kalçamı yumuşatıyor ve beni sikine doğru çekerek birkaç dakikadır uyanık olduğunu ve seks hakkında düşündüğünü bana bildiriyor.

Onu suçlayamam - seks hakkında muhtemelen düşünmem gerekenden daha fazla düşünme eğilimindeyim. Arkadaşın bu konuda bu kadar iyiyken düşünmemek zor.

Arkadaşım ve ben mağaramızdan çıktığımızda en az bir saat geçmişti. Saçlarımı düzeltiyorum, herkesin sadece yüz ifademden ne yaptığımızı tahmin edebileceğinin her zaman biraz bilincindeyim. Yine de kimse bize zerre kadar ilgi göstermiyor ve bu sadece başka bir buz gezegeni sabahı. Sa-khui - Vektal'in insanları - haftanın günleri arasında ayırım yapmazlar ve tatilleri yoktur. Burada sadece iki mevsim var: Acı mevsim ve acımasız mevsim. İkisinde de çok fazla kar var. Harlow bana bir takvim tuttuğunu çünkü aksi takdirde günlerinin birbirine karıştığını ve bunun onu rahatsız ettiğini söyledi. Kötü bir fikir değil ve ben de gidip boş mağarasından işaretli kemik takvimi alıp ödünç almak istiyorum. Aldırmayacaktır; şu anda atalarının gemisinde.

Günleri saymak istiyorum. Belki o zaman bu lanet bebeğin gelmek için hiç acelesi olmadığı gerçeğiyle başa çıkmama yardımcı olur.

Vektal saçımın bir tutamıyla oynuyor ve sonra yavaşça çekiştirerek dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Düşüncelerinde çok uzaktasın," diyor bana. Parlayan mavi gözlerinde endişeli bir ifade var. "Kit yüzünden mi?"

Şişmiş karnımı sıvazlıyorum. "Hayır, bugün iyi." Sanki bu ifadeye karşı çıkmak istemiş gibi, bebek tam kızlık organıma tekme atıyor ve irkiliyorum. Son zamanlarda oramı çok sık tekmeliyor ve bu berbat bir şey. "Sadece aç."

Arkadaşımın yüzü aydınlanıyor. "Bana ne yemek istediğini söyle, sana getireyim." Omuz silkiyorum. "Ne istersen bebeğim." Hamile midemle hiç uyuşmuyor.

Vektal beni izliyor, sonra ellerini omuzlarıma koyuyor. Sanki iki beyzbol eldiveni tarafından tutulmuş gibiyim, elleri çok büyük. "Senin için endişeleniyorum Georgie'm."

"İyiym, söz veriyorum," diyorum ona. Sadece karnımdaki bebeğin oraya yapışmış gibi görünmesinden dolayı aşırı huysuzum. Hiç hareket ediyormuş gibi hissetmiyorum ve hamile olmaktan çok yoruldum. En az on dört aydır hamile olduğuma eminim, çünkü sa-khui'ler insanlardan daha uzun süre taşıyor. Bu noktada mı? Neredeyse işkence gibi. Ben Liz gibi 'kolay' hamile kalan kızlardan değilim, onunki iki hafta önce doğdu. Hayır, değilim. Ben 'her şeye kusan ve balina gibi şişen' hamile tiplerinden biriyim. Her an ağlayan tiplerden.

Kahretsin, şu anda ağlayacak gibi hissediyorum ve hiçbir sorun yok.

Vektal beni kendine doğru çekiyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Yemeğin için sana bir yorgan canavarı avlamaya gideceğim. Bu mideni mutlu eder mi?"

Şu anda midemi mutlu edecek tek şey bir 'boş yer' tabelasının asılması, ama ona gülümsüyorum. "Kulağa harika geliyor."

Başını sallayıp beni bırakıyor ve av malzemelerini almaya gidiyor. Bu ona yapacak bir şey veriyor ve o geri gelmeden önce sızlanmalarımı dindirmemi sağlıyor. Son birkaç aydır çok kötüydüm ve bir gün uyanıp pislik gibi davrandığım için insan kıcımlı mağarasından kovacağından endişeleniyorum. Sonra da kusana kadar ağlıyorum, çünkü görünüşe göre hamileyken yaptığım şey bu.

Diğer insanlar mağaranın ortasına yakın, yüzme havuzunun yanında. Nora (hamile), Stacy (hamile), Liz (küçük sevimli Raashel'ini emziriyor), Ariana (hamile ve sinir bozucu) ve Megan'ı (hamile) görüyorum. Marlene uyuyor olmalı. Paytak adımlarla oraya doğru ilerliyorum, bebek yine kızlık organlarıma tekme atınca irkiliyorum. Ben ve bu bebeğin konuşması lazım, cidden. Her zamanki yerime, Nora'nın yanına oturuyorum, yüzüm buruşuyor.

Karnıma bakıyor. "Hâlâ düşmemişsin." "Neşeli hatırlatman için teşekkürler," diyorum ona kuru bir sesle.

"Stacy'nin var," diyor sesinde heyecanla. Stacy hepimize göstermek için ayağa kalkıyor ve gerçekten de göbeği düne göre biraz daha inmiş gibi görünüyor. Mutlu bir gülümsemeyle onu okşuyor. Demek bir sonraki doğum Stacy'den olacak.

Bu kadar kıskanç olmaktan nefret ediyorum. "Şanslıyım," diyorum ve umarım hissettiğim kadar asık suratlı çıkmaz. İlk hamile kalan bendim. Nasıl oluyor da ilk doğuran ben olmuyorum?

"Biri Cheerios'una işemiş gibi görünüyorsun," diye gözlemde bulunan Liz, Raashel'i göğsünden çeker ve ardından geçirir.

"Keşke Cheerios'um olsaydı," diyorum huysuzca.

"Awww," diye alay eder Liz. "Birinin kendini daha iyi hissetmesi için bir bebeği kucağına alması mı gerekiyor?"

Kollarımı açtım. "Evet. Ver bana." Raashel'i kucağıma alma fırsatını asla kaçırmam. O çok tatlı bir ufaklık. Harlow'un bebeği Rukhar burada değil ve dürüst olmam gerekirse o Raashel kadar sevimli değil. Erken doğdu ve hala biraz küçük. Raashel ise tombul ve her zaman gülümsüyor.

Ailesinin gelmiş geçmiş en karamsar insanlardan ikisi olduğu düşünülürse ironik.

Bebeği kucağıma alıyorum ve hepimiz onun minik ayak parmaklarını ve boynuzlarını seviyoruz. Raashel'in kafa derisine yapışan bir ton kalın siyah saçı var. Kuyruğu yok ve Rukhar'dan çok daha pembe ve kendi bebeğimin nasıl görüneceğini merak ediyorum.

"Biliyor musun, eğer birkaç saatliğine ona göz kulak olmak istersen, dışarı çıkıp biraz avlanmanın bir sakıncası olmaz." Liz bu düşünce karşısında heyecanlanmış görünüyor. "Çok uzağa gitmeyeceğim. Sadece mağaraların yakınına gidip birkaç tuzak hattını kontrol edeceğim. Haftalardır gitmedim."

Raashel'in ufacık burnuna dokunuyorum, orada sa-khui çıkıntılarının en ufak ipucunu görebiliyorum. "Doğalı gerçekten haftalar mı oldu?"

"Biliyorsam ne olayım," diyor Liz. "Harlow'un takvimi nerede?"

"Mağarasında mı? Ama güncellemek için burada olmazsa bir işe yaramaz." Harlow'un günleri saymak için bir çentikten diğerine hareket ettirdiği küçük bir çipi var. "Ve sanırım o ve Rukh bir süre daha atalarının mağarasında olacaklar."

"Kendi takvimimi kendim yapmalıyım," diye yakınıyor Stacy. "Haftanın günlerinin olmamasını bir türlü kabullenemiyorum."

"Neyi özlediğimi biliyor musun?" Megan ayaklarını havuza sokarak konuşuyor. Hamileliği yüzünden ayak bilekleri şişmiş, bu konuda çok deneyimim var. "Tatilleri özledim."

Liz avlanmaya gitmek yerine arkasına yaslanarak, "Ben de," dedi. "Şükran Günü'nü çok severdim."

"Benim için Sevgililer Günü." Megan kıkırdıyor. "Bütün o çikolatalar yüzünden. Tanrım, gerçekten çikolata istiyorum

Son zamanlarda."

Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor. Tatlılar buz gezegeninde bolca bulunan bir şey değil. Ya da hiç yok. "Çikolata kulağa harika geliyor."

"Noel'i özleyorum," diyor Stacy yüzünde hülyalı bir ifadeyle. "Bütün bu karı görüyorum ve her gün aklıma Noel şarkıları geliyor."

Megan heyecanla öne doğru eğiliyor. "Noel'i kutlamalıyız!"

Nora homurdanıyor. "Kızım,
ben Yahudi'yim." "Ah." Megan
kaşlarını çatar. "Özür dilerim."

"Tatil kulağa hoş geliyor," diye katılıyorum, hüzünlü bir ifadeyle. Büyük bir kutlama düşüncesini seviyorum. Hediyeler ya da yemekler değil, sadece dört gözle beklenecek bir şey olması fikri. Ağır baharatlı kuru erzaktan bir ısırık alırken Stacy'ye bakıyorum ve belki de bir yemeğin o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum. "Bence bir tatil yapmalıyız. Noel gibi özel bir bayram değil ama özlediğimiz tüm bayramların unsurlarını bir araya getirip mezhepsel olmayan büyük bir bayram yapabiliriz. Mesela..." Bir fikir bulmak için etrafta dolandım. "İniş günü!"

Liz, "Düşük, yere inemedik," diye belirtiyor.

Raashel'i kollarımda sallıyorum. "Ava gideceğini sanıyordum?"

"Burada kalıp tüm fikirlerini çürütebilecekken olmaz," diyor arsızca. Bacak bacak üstüne atıyor ve bir eliyle çenesini destekleyerek düşünüyor. "Yani Christma-kwanz-akkuh gibi bir şey mi? Buna ne dersiniz, mesela... Bilmiyorum. Rezonans günü?"

"Herkes aynı fikirde değil," diye belirttim ona. "Kutlama için iki mağarayı da bir araya getirmeyi çok isterim. Herkes bir araya gelsin."

"Kira'yı, Tiff'i ve diğerlerini görmeyi çok isterim," diye katılıyor Nora.

"Birlik Günü," diye sesleniyor Megan. "Her iki mağaranın bir araya gelmesini ve hem insanların hem de sa-khui'lerin bir araya gelmesini kutlayabiliriz! Şükran Günü gibi olacak ama kimse başkasının toprağını ele geçirmeyecek." Kaşlarını oynatıyor. "Ve karışıma bir ağaç, birkaç hediye ve bir ziyafet ekleyebiliriz."

Herkes bu düşünceyle heyecanlanıyor, ben de dahil. Raashel'in tombul yanağını okşuyorum, aklım bebeklerde. Belki benimki büyük Birlik Günü kutlamasından önce gelir. "Bence kulağa harika geliyor." Herkes sustuğunda başımı kaldırıyorum ve tüm gözlerin bana çevrildiğini görüyorum. "Ne?"

Stacy, "Sen şefin eşisin," diye belirtiyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna onu ikna etmen gerekebilir."

Gruptan daha fazla titreme yükselir. "İkna edici," diye yuhalar Liz. "Sanki herifin kıcını düzenli olarak 'ikna' etmiyor."

Bu konuda yanılmıyor. Ona sırtıyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

O gecenin ilerleyen saatlerine kadar Vektal ile konuşamadım. Öğle yemeği için tam zamanında bana taze bir av teslim ediyor ve sonra hızla daha fazla avlanmak için geri dönüyor. Kış - pardon, acımasız mevsim - sertti ve şiddetli kar fırtınaları nedeniyle kimsenin avlanmak için mağaralardan çıkamadığı günler vardı. Bu da stoklanan yiyeceği yemek anlamına geliyordu ve beslenecek fazladan on iki ağızla birlikte herkese yetiyordu ama sadece yetiyordu. Artık havalar daha güzel olduğu için Vektal ve avcılar zamanlarının çoğunu erzak takviyesi yapmak ve gelecek kışa hazırlanmak için avlanarak geçiriyorlar. Ben ve hamile kızlar fazla bir şey yapamadığımız için oturup deriden bebek kıyafetleri dikiyoruz.

Ya da en azından deniyoruz. Maylak deriyi bebek giysisine benzeyen bir şeye dönüştürme konusunda gerçekten iyi olan tek kişi. Geri kalanımız kemik bızlar ve sinew ile uğraşıp elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Bu konuda en kötüsü benim ama giyecek bir şeye ihtiyacı olacak bir bebeğim de doğacak. Maylak'ın kendi bebeği Esha etrafta çıplak dolaşmaya meyilli ama insanlar soğuğa karşı sa-khui'lerden daha hassas, bu yüzden çocuklarımızın da öyle olacağını varsaymak zorundayız.

Vektal akşam için mağaraya döndüğünde, ben mağaramıza çekilmiş ve mum ışığında eğri büğrü dikişler seçiyordum. Dikiş dikmekte ne kadar kötü olduğuma hüsrana ağlıyor olabilirim. Sadece birazcık. Ama Vektal eve geldiğinde gözyaşlarımı siliyorum ve ona gülümsüyorum, çünkü eve hamile, ağlayan, mutsuz bir eşle gelmemesi gerektiğini hissediyorum. O ve avcılar biz insanları mutlu etmek ve güvende tutmak için bu kadar çok çalışırken olmaz. "Merhaba bebeğim," diyorum neşeye ve dikişi kaldırıyorum. "Günün avı nasıldı?"

"Çok iyi," dedi bana. "Çok sayıda dvisti kestik. Biz konuşurken yaşlılar onları kurutmak için kesiyor." Eğilip başımı öpüyor, ter ve kurumuş kan gibi kokuyor.

"Yum yum," diye kuru bir yorum yapıyorum. "Yemek yedin mi? Biraz güveç kaldı." Liz kurutulmuş et ve kök sebzelerle yapılan yahninin büyük bir hayranıdır.

Suratını buruşturuyor ve taburemin yanında yere çöküyor, kollarını karnıma doluyor ve bacaklarıma yaslanıyor. "Avdayken yemek yedim. Kitimiz bugün nasıl?"

Terli saçlarıyla oynuyorum, yüzünden geriye doğru okşuyorum. Kalbim sevgiyle sıkışıyor ve bu adama ne kadar taptığımı anlatamam. Bu gece yorgun görünüyor ve boynuzu karnıma batıyor ama umurumda değil. Yorgun görünüyor ve ben onu rahatlatmak istiyorum. "Her zamanki gibi. Beni en sevdiğin yerimden tekmeliyorsun. Henüz doğmaya hazır değilsin."

Vektal kıkırdar. "İnatçı. Tıpkı annesi gibi."

"Ve babası," diyorum küstahça. Yanağında bir parça kurumuş kan var ve dalgınca ovalıyorum. "Sen kirlisin."

"Yıkanmalıyım." Yine de kucağıma yaslandığı yerden kalkmıyor.

"Bu konuda sana yardımcı olabilirim." Parmaklarımı önce çenesinde, sonra da boynunda gezdiriyorum. "Bir..." Onların dilinde 'sünger banyosu' diye bir kelime yok. "...Silinmek mi? Arkadaşımdan mı?"

Göğsünden alçak sesle gürliyor ve elleri kalçalarımı sıkıyor. "Eğer dostunu temizlersen, düşündüğünden daha az yorgun olduğunu görebilirsin, rezonansım."

Onu tahrik etme konusunda bir uyarı mı? Meydan okuma kabul edildi. "Eşimin asla düşündüğüm kadar yorgun olmadığını fark ettim," diye takılıyorum ve hafifçe kulağını okşuyorum. "Yani bu bir evet mi? Eğer öyleyse, sana çıplak ihtiyacım olacak."

Vektal doğruluyor ve bana hararetli bir bakış atıyor. Sonra ayağa kalkıp kişisel mağaramız olan küçük köşenin önüne gidiyor ve büyük deri gizlilik perdesini mağara ağzının önüne koyuyor. Sa-khui'nin saygı duyduğu bir şey varsa, o da mağaranın önünde bir mahremiyet perdesi olmasıdır. Mağara girişinin önündeki o şeyle başka bir gezegende de olabilirdik ve bu iyi bir şey çünkü eşimle oynaşmak üzereyim.

Ayağa kalktığımda, bir kaya parçasına asılı duvar askısında duran su tulumlarından birine yöneliyorum. Suyu oyulmuş bir kemik kaseye döktüğümde, dostum tamamen çıplaktı; yeleği ve av malzemeleri çıkarılmış, beni memnun etme telaşıyla tozlukları yırtılmıştı. Ellerini dar kalçalarına koymuş öylece duruyor ve ben de karşımdaki manzaraya hayranlıkla bakıyorum. Dalgalandıran kaslarının üzerinde bir metre boyunda mavi, süet gibi bir teni, kafasında gururlu boynuzları ve üzerimi örttüğünde etrafıma döküldüğünü hissetmeyi sevdiğim uzun, ipeksi siyah saçları var.

Ben gezegendeki en şanslı kadını.

Birkaç sabun meyvesini kaseye içine eziyorum, sonra bir parça bezi ıslatıyorum. Bana yaklaşıyor, eğiliyor ve beni öpmeye çalışıyor. Bir elimi göğsüne koyup alay ediyorum. "Önce temizlen."

Homurdanarak onaylıyor, elleri yanlarına düşüyor.

"Benim için arkamı döner misin?"

Vektal bunu yapıyor ve ben de geniş omuzları, kasları ve şimdiye kadarki en lezzetli, gergin arka tarafını görüyorum. Ve tabii ki bir kuyruk, bir kedininki gibi uzun ve ince, ucunda bir tutam var. Heyecanlandığında hareket ediyor ve şu anda yavaşça ileri geri sallanıyor. Bu onun avcı modunda olduğu.... yani bana nasıl saldıracağını düşündüğü anlamına geliyor.

Bu muhtemelen dünyanın en kısa sünger banyosu olacak.

Benim için sorun değil.

Hızlı ve etkili olmaya çalışarak ıslak kumaşı omuzlarında gezdiriyorum. Ama güçlü omuzları ve omurgasının dibinde, kuyruğunun hemen üzerinde yer alan iki çukur dikkatimi dağıtıyor. Ellerim yavaşlıyor ve parmaklarım süet benzeri teninden aşağı süzülen su damlacıklarının izini sürüyor. Bu adama dokunmayı seviyorum.

Ben onu silerken o dönüyor ve göğüslerimi okşamak için uzanıyor. "Bu da başka bir insan geleneği mi? Eğer öyleyse, erkeklerinizin kürkleri hiç terk etmemesi bir mucize."

"İnsanların pek çok geleneği var," diyorum ıslak bezi göğüs kaslarının üzerinde ve göğüs kemiğini örten çıkıntılarda gezdirirken. Şimdi diğerlerinin sormamı istediği soruya geçmek için her zamankinden daha iyi bir zaman. "Bayramlar gibi."

"Hawl-ee-dehz?" Vektal ağzını kelimenin etrafında şekillendiriyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Nedir bu?"

"Bir şeyleri kutlamak için ayırdığımız bir gün." Bezi tekrar suya daldırıyorum ve sonra kolundan aşağıya doğru düzleştiriyorum. Ben onu yıkarken göğüs uçlarımla oynayarak dikkatimi dağıtıyor ama bu konuyu açmam gerekiyor. "Noel'in aileyi kutladığımız bir gün olması gibi." Dini yönünü ihmal ediyorum. "Birbirimize değer verdiğimizizi göstermek için hediyeler veririz, evi özel kılmak için bir ağaç süsleriz ve büyük ziyafetler hazırlarız. Sonra ökseotu ve çoraplar var."

"Nedir bu şeyler?"

"Ökseotu bir bitkidir. Kapı eşiğine asarsın-" "Güzel

koktuğu için mi?" diye sorar.

"Şey, hayır, hiçbir şey gibi kokmuyor."

"Tadı güzel mi? Ve bunu kendine hatırlatmak için mi

asıyorsun?" "Aslında bunun zehir olduğunu

düşünüyorum."

Kaşlarını çatı. "Bu bana aptalca geliyor."

"Temsil ettiği şey bu," diyorum ona, bezi biraz daha sinirli bir şekilde göğsüne vurarak. "Bu, kadınıza ona değer verdiğinizi göstermekle ilgili."

"Onu zehirleyerek mi?"

"Onu zehirleyemezsin!" Ona bezle vuruyorum. "Ökse otunu başının üzerinde tut ve onu öp."

"Bunu yapmak varken neden zehire ihtiyacım olsun ki?" Eğiliyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Dili üst dudağıma değiyor ve beni nazikçe öpüyor. Bu adamın öpücüğün ne olduğunu bilmediğine inanmak zor.

kısa bir süre önceydi. Artık bu işte çok iyi. Dizlerimin bağı çözülüyor ve onu yıkamayı unutuyorum. Geri çekildiğinde, ona yapışıyorum. Şimdi yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. "O öpücük için seni zehirlememe gerek yoktu."

Islak bezi onun gülümseyen ağzına sokma dürtüsü çok baskın. Ona kaşlarımı çatıyorum ve bezi kâsenin içine fırlatıyorum. "Biliyor musun? Bu konuyu açtığımı unut. Unut gitsin."

Ona sırtımı dönüyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Mağaranın diğer ucuna doğru yürürdüm ama bizimki küçücük bir mağara ve fazla manevra kabiliyeti yok. Mantıksız ve hormonal davrandığımı biliyorum ama ağlamanın eşiğindeyim. Benimle alay ediyor ve tek yapmaya çalıştığım, biz insanların eski hayatımızın bazı yönlerini özlediğimizi görmesini sağlamak.

Bir an sonra Vektal ellerini omuzlarıma koyuyor. Eğiliyor ve yanağımdan öpüyor. "Bu senin için önemli mi, dostum?"

"Sadece bir tatil yapmak istedik," diyorum ve burnumu çektiğimden nefret ediyorum. "Bir kutlama. Dört gözle bekleyeceğimiz bir şey."

"Bu yüzden mi beni yıkamak istedin? Eşini olayları senin istediğin gibi görmeye ikna etmek için mi?"

Çenemi ısıyor. Ona doğru sokuluyorum. "Pek sayılmaz. Sadece sana dokunmak hoşuma gidiyor."

Kıkırdıyor ve gürültüsünün khui'sinin mırıltısına karıştığını hissediyorum. Elleri ön tarafıma doğru kayıyor ve göğüslerimi okşuyor. "Dostum, arzuladığın her şeye sahip olacağını biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Boynuzlarımdan kafamdan kesilmesini isteyebilirsin ve seni gülümsetecekse bunu memnuniyetle yaparım."

"Boynuzlarını seviyorum," diyorum ona ve sonra parmakları meme uçlarımı okşadığında nefesimi emiyorum. "Oh, bu da hoşuma gitti."

Kalçalarını arkama doğru itiyor ve sikişinin sert darbesini popomda hissediyorum. "Sana yaptığım her şeyi seviyorsun Georgie, dostum."

İstiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Beni artık favori duvarımız haline gelmiş olan yere götürürken beklentiyle nefes alıyorum. Hamile olmak seks konusunda biraz daha yaratıcı olmanızı sağlıyor ve son zamanlarda en sevdiğimiz pozisyon benim bir duvara yaslanıp avuç içlerimi duvara dayadığım, onun da bana arkadan girdiği pozisyon oldu. Ellerimi mağaranın kaya duvarına dayıyorum ve popomu biraz dışarı itiyorum, çünkü vücudum hantal ve dolgun ve güzel bir popo şu anda sahip olduğum tek şey.

Ve Vektal popomu seviyor. Bir elini bacaklarımdan arasına kaydırmadan önce onu okşuyor, yuvarlak kürelerle oynuyor. Parmakları amımın üzerinde geziniyor ve ben inliyorum. Onun için zaten sıcak ve ıslaktım ve parmakları klitorisimle oynamaya geçmeden önce kıvrımlarımda kayıyor.

İnliyorum ve parmaklarım kayaya doğru kıvrılıyor. "Seni içimde istiyorum, Vektal."

"Yakında, rezonansım," diyor o derin, seksi sesiyle. Parmağı klitorisime bastırırken ve omzumu öperken ürperiyorum. Açılmış bacaklarımdan arasına yerleşmek yerine, sırtımı öptüğünü ve sonra tekrar kıcımlı okşadığını hissediyorum. Bir kalçamı öptüğünde titremeye başlıyorum çünkü sırada ne olduğunu biliyorum. Ve sabırsızlanıyorum.

Bacaklarımı daha da ayırıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde onun için açılıyorum, tam da dilinin amımın ıslak kıvrımları üzerinde kayması için zamanında. Tanrım, beni arkamdan yiyor. Arkadaşımdan kirlenmesine bayılıyorum. Dilinin çıkıntıları tekrar tekrar içimin derinliklerine doğru ilerledikçe inlemelerim daha da artıyor. O kadar ıslığım ki, sularımı yalayıp yuttuğunu duyabiliyorum ve onun oradaki hissi, beni arkamdan ağzına alırken boynuzlarının kıcıma bastırması?

Tüm Dünya'yı buna değişmezdim.

Dili tekrar içime girerken bile büyük parmakları klitorisimi okşuyor ve küçük bir salıverme çılgılığıyla paramparça oluyorum. Beni kısa sürede eşiğe getirmek için bana nasıl dokunacağını biliyor ve bana her dokunduğunda hızlı ve sert bir şekilde boşaldığımı söylemekten utanmıyorum. Sadece tekrar tekrar boşalmamı sağlıyor. Klitorisimi okşarken, orgazmımın geri kalanında beni okşarken, dili kıvrımlarımın üzerinde kayarken beynim bir sis içinde. Sanki tadıma doyamıyor, hem de hiç. Küçük zevk titremeleri içimden geçiyor ve tekrar inliyorum. Eğer böyle devam ederse, beni başka bir orgazma kadar yalayacak.

Şikayet ettiğimden değil.

Ama bir an sonra, kalçamı tekrar öpüyor ve adımı mırıldanıyor ve sonra iri bedeninin benimkine bastırıldığını hissediyorum. Saçlarımdan bir avuç tutup boynumu ortaya çıkarıyor, sonra eğilip dişlerini boğazıma geçiriyor. Zevkten titriyorum, çünkü beni yemesini ne kadar seviyorsam? Beni hırpalamasına da bayılıyorum.

"Dostum," diye homurdanıyor kulağımın dibinde, siki girişime doğru bastırırken. "Benim Georgie'm."

O derine battığında benden çıkan ses mi? İngilizce'de bunun için bir kelime yok. Ya da Sa-khui dilinde. Yarı çılgınlıkla biten boğuk bir inilti gibi geliyor. O kadar iyi hissettiriyor ki sessiz kalamıyorum. Aleti içime giriyor ve ittiğinde mahmuzunun arka girişime doğru itildiğini hissediyorum.

sonuna kadar. Her itiş çifte zevk ve kendimi ona karşı geri bastırırken buluyorum, böylece içime her sallandığımda biraz daha sert oluyorum.

Ben gelene kadar mı? Adını haykırdığım gerçeğini bastırmak için eliyle ağzımı kapattı. Boşalırken benden daha sessiz. Sıcak tohumunun içime boşaldığını hissettiğimde ismim nefesinde sadece bir tıslama olarak kalıyor. Bedenime karşı titriyor, sonra omzumu hafifçe ısıtıyor. "Benim," diye tekrar homurdanıyor ve bedenim ne kadar sahiplenici olduğunu görmekten zevk alarak titriyor.

"Hepsi senin," diye kabul ediyorum, nefes nefese ve ter içinde.

Vektal beni sonsuz bir şefkatle kendine çekiyor, biraz önce ısırdığı omzumu ve boynumu öpüyor. Sonra saçlarımı düzeltiyor, onun üzerinde kullandığım bezi alıyor ve kalçalarımdaki döl izlerini siliyor. Vücutumla ilgilendikten sonra beni yatağa çekti ve ben de memnuniyetle yatağa girdim.

"Bana şu zehirli *haul-day'den biraz* daha bahset," diye

ısrar ediyor. "İnliyorum. "Unut gitsin."

"Bunu senin için gerçekleştirmek istiyorum," diyor ve alnımdan öpüyor. "Herhangi bir bitki kullanılabilir mi? Yoksa zehir mi olmalı?"

"Ökseotu sadece bir gelenektir," diyorum ona. Doğrusunu söylemek gerekirse, ökseotunun neden kullanıldığını ben de bilmiyorum. "Sabun meyvesi bitkisinin yapraklarını bile kullanabiliriz." Kolayca tanınabilir, deli gibi büyür ve ökseotunun beyaz yerine parlak kırmızı meyveleri vardır. Yeterince yakın.

Vektal düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Böylece erkekler eşlerini öpebilir ve onlara yıkanmaları gerektiğini hatırlatabilir." İçimden dehşete düşmüş bir kıkırdama geçiyor.

"Sanırım bayramın anlamını kavrayamadın bebeğim."

"O zaman daha fazlasını anlat."

Ben de öyle yapıyorum. Ona hediye vermekten ve insanları şaşırtmaktan bahsediyorum. Ona beyaz fil hediye alışverişlerinden bahsediyorum, ki bunu gerçekten anlamıyor. "Neden birine işe yaramayan bir şey verirsin ki?" diye tekrar tekrar soruyor ve benim "Komik olduğu için mi?" cevabım onun için pek de geçerli olmuyor. Bunun yerine diğer bayramlara geçiyorum, ona Hanuka Bayramı (çoğunlukla Adam Sandler şarkılarından), Şükran Günü (biraz daha anlıyor) ve Sevgililer Günü hakkında bildiklerimi anlatıyorum. Özellikle bu ve kur yapma yönleri ilgisini çekti.

"Ve bunların hepsini kutlamak mı istiyorsunuz?" diye soruyor bana. "Aynı anda mı?"

"Hayır, ben sadece bir bayram düşünüyordum. Hep birlikte kutlayabileceğimiz yeni bir bayram." Parmağımı göğsündeki çıkıntılarda gezdiriyorum. "İki mağarayı bir araya getirelim, bir ziyafet çekelim, hediyeleri değişelim ve hepimiz hayatta ve sağlıklı olduğumuz için mutlu olalım."

"Ve zehir yok mu?"

"Zehir yok," diye kararlılıkla kabul ediyorum.

"O zaman sadece senin için zehirsiz bir gün geçirelim, Georgie'm." Beni tekrar öpüyor. "Yarın sabah Aehako'nun mağaralarına bir koşucu göndereceğim."

"Atalarımızın mağarasındaki Harlow ve Rukh'u da unutma," diyorum ona. "Onları da buraya getirmek isteyeceğiz." Harlow'u ve bebeğini tekrar görmek için itiraf etmek istediğimden daha fazla sabırsızlanıyorum. Aklımda hep bebekler var.

Başını salladı. "Gidip onları kendim alacağım."

Bekle, ne? Atalarımızın mağarası en az bir günlük mesafede. Beni terk mi edecek? Ya o arada bebeğim olursa? "Ben de seninle geliyorum."

Vektal alay eder. "O kadar uzağa yürüyemezsin."

"Rukhar doğduktan sonra Harlow'u gezdirmek için kullandıkları kızıağı çekebilirsin." Kabile Rukhar'ın ortakyaşarı için bir sa-kohtsk ararken Harlow ayak uyduramamış, bu yüzden onu küçük bir kızakla sürüklemişler. Güzel bir yolculuk olduğunu söyledi. Vektal kesinlikle beni çekecek kadar güçlü ve bu fikri düşündükçe daha da hoşuma gidiyor. Bizi bir arada tutacak.

Eli karnıma gidiyor ve aynı şeyi düşündüğümüz belli oluyor. "Peki ya kitimiz?"

"Eğer biz oradayken gelirse, bilgisayarda tıbbi ekipman var." Homurdanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Mekanik olan her şeyden nefret etmelerini anlamıyorum. Geçen yıl boyunca, atalarımızın gemisinden kurtarabileceğimiz küçük şeyleri kabileye tanıtmayı denedik, ama Vektal ve halkı tüm teknolojiye karşı temkinli, öyle ki kırık bir bacakla iki gün yürüyerek şifacıya gitmeyi, atalarımızın gemisindeki tıbbi bölmeye güvenmeye tercih ediyorlar. Kendimi ilkel bir hayata bıraktım ama Vektal'ın yanımdan ayrılmaması için bilgisayarı koz olarak kullanmaya hazırım. "Ayrıca, karnımı hisset. Bebek oraya sıkıca yerleşmiş. Hiçbir yere gitmiyor. Henüz dönmedi bile."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, bebek yine kızlık organımı tekmeliyor.

Vektal düşünceli bir şekilde karnımı okşuyor. Biraz manipülatif olduğumdan, kabul edene kadar başka yerlerini de okşuyorum.

Bu bir kazan/kazan durumu, gerçekten.

CLAIRE

Öyle değil," diye kulağıma hırılıyor Bek, bir yandan da

çakmaktaşı kazıyıcıyı elimden aldı. "Yine yanlış yapıyorsun. Sanki öğrenmek istemiyorsun."

"Tabii ki biliyorum," diyorum uysalca, ayağa kalkıp üzerinde çalıştığım postu bırakarak. "Seni kızdırmaya çalışmıyorum."

Öfkeyle ofluyor ve benim yerime oturup deriyi tekrar kazımaya başladığında kafasının arkasına dik dik bakıyorum. "Yine tüm kürklerimi mahvedeceksin Claire."

Yanlış yapıyorsun Claire. Sen bir aptalsın, Claire. Düşünmüyorsun, Claire. Neden her şeyi hep kötü yapmak zorundasın Claire? Aylardır bu eleştirileri tekrar tekrar duyuyorum ve artık o kadar bıktım ki boğulabilirim. Zihinsel olarak 'dostuma' lazer ışınlarıyla nefret saçmakla yetiniyorum.

Aslında, o benim dostum değil. Rezonansa bile girmedik. Buraya indiğimizde kendimi çok savunmasız hissediyordum ve korkuyordum. Bir erkeğe bağlanırsam beni güvende tutacaklarını düşünmüştüm ve Bek o zamanlar gurur verici ve tatlıydı. Tabii ki ben onun mağarasına taşındığımda her şey değişti ve o bir kontrol manyağı oldu. Şimdi sadece ondan ve onun boğucu, kontrolcü tavırlarından uzaklaşmak istiyorum, ama nasıl ayrılacağımı bulamıyorum.

Kürkler dışında tabii. Aylardır yatağımda istenmediğini açıkça belirttim. En azından bu konuda iyi bir yönlendirme yapıyor. Hayatımın diğer her yönüyle ilgilenmeye kararlı... ve sonunda hayal kırıklığına uğrayacak.

Deriyi bir kez daha kazırken iç geçiriyor, sonra kazıyıcıyı bir kenara atıyor. "Bunu daha sonra bitireceğim. İyi olduğun bir şey yok mu Claire?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sessiz kalıyorum. Bir pisliği ayırt etmekte oldukça iyiyim, sanırım, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bek bana vurmaya başlamadı... henüz. Ama temkinliyim, çünkü tüm işaretleri görüyorum. Annem bir tacizciyle evliydi. Belki de bu yüzden Bek'e yöneldim; o tipi tanıyordum.

Yeni bir gezegende yeni bir başlangıç bile yapamadığım için üzgünüm.

Mağaranın ana bölümünde bir kargaşa var, sesler heyecanla yükseliyor. Merakla ortak mağaramızın önüne doğru ilerliyorum. "Neler oluyor?"

Bek beni iterek geçti. "Burada kal. Ben ne olduğuna bakacağım." Beni takip etmeye başlayınca dönüp başını bana doğru salladı ve ters ters baktı. "Ciddiyim Claire. Burada kal."

Bir an için bunu düşündüm. Kötü bir ruh hali içinde ve bugünün onu uçuruma itecek bir gün olmasını istemiyorum. Kendimi bu garip durumdan nasıl kurtaracağımı bilmezken olmaz. Ama Not-Hoth'taki günlerin çoğu sıkıcı bir aynılıkla geçiyor ve ana mağaradaki heyecanlı konuşmalar beni çekiyor. Bek diğer insanlarla takılmamdan nefret ediyor. Muhtemelen onu sevmedikleri için onlar tarafından tehdit edildiğini hissediyor. Hiç sevmediler ki.

Keşke buna dikkat etseydim.

Ortak mağaramızdan sessizce çıkıp ana mağaraya girerken yüz ifademi yumuşak tutuyorum. Josie'nin yüksek sesini diğerlerinin üzerinde duyabiliyorum ve Tiffany'nin gırtlaktan gelen kahkahası ile Kira'nın daha yumuşak kıkırdamasını birlikte duyabiliyorum. İnsan dostlarım. Onları özleyorum. Bek'in beni sanki ben yüzükümü ve o da Gollum'muş gibi saklamasından nefret ediyorum. Pislik. "Kıymetlim," diye alay ediyorum nefesimin altında ve kalabalığa doğru ilerliyorum. Birkaç uzun boylu insanın arkasına saklanmak kolay - ben kısayım ve sa-khui'lerin hepsi devasa.

Diğer mağaradan bir koşucu. Bir isim bulmak için beynimi zorladım ve Ereven'i buldum. Onu hatırlıyorum. İnsanlara karşı her zaman dostça bir gülümsemesi vardı ama çoğunlukla içine kapanıktı. Boynuzları diğerlerinden daha az kıvrıktı ve

Başının üzerinde bir kemer var ve çoğu sa-khui'nin tercih ettiği süslü örgülerle uğraşmak istemiyormuş gibi saçları omuz hizasında dağınık bir şekilde kesilmiş. Josie önünde zıplayan bir fasulye gibi hoplayıp zıplarken dostça gülümsemesi yüzünü buruşturuyor.

"Neler oluyor?" Bek öne doğru adım atarken talepte bulunuyor. Etrafında olmak yıpratıcı olduğu için birkaç kişi uzaklaşıyor.

Aehako gülümseyerek onu omzundan alkışlıyor. "Zehirsiz bir gün geçireceğiz!"

"Tatil," diye düzeltiyor Josie, kahkahalara boğuluyor. "Her gün zehirsiz gün."

Bek sanki hoşnutsuzmuş gibi kaşlarını çatıyor ve Aehako'nun elini silkiyor. Kabiledeki en genç avcılardan biri olan Aehako'nun ikinci mağaranın lideri olmasının onu rahatsız ettiğini biliyorum. Ama Aehako iyi bir lider çünkü cana yakın ve arkadaş canlısı ama yine de işleri hallediyor. Bek mi? O bunların hiçbirini değil.

Bek ayrıca Aehako ve Kira'nın çift olduktan sonra rezonansa girmesini kısıtlıyor. Onunla rezonansa girmedim, bu da benim başarısızlıklarından biri.

"Bugün tatil," diye geveliyor Josie. Her zaman konuşur. Bir kolunu Tiffany'nin omuzlarına doluyor ve sırtıyor. "Yemekler ve hediyelerle ve şu pembe ağaçlardan birini alıp Charlie Brown Noel ağacı yapabiliriz ve"

Tiffany bir eliyle Josie'nin sürekli hareket eden ağzını kapatıyor. "Heyecanlı olduğunu söylüyor." Bek dışında herkes gülüyor.

"Hepiniz davetlisiniz," diyor Eeven. "Vektal hepimizi ana mağaralara geri istiyor."

"Yer yok," diyor Bek kaşlarını çatarak.

"Gel dostum," Eeven'in sesi yumuşak ve rahat, Bek'in hoşnutsuzluğu karşısında sinirlenmemiş. "Herkesin yer açacağını biliyorsun. Geçmişte yaptık ve yine yapabiliriz. Tüm yüzlerin bir kez daha ana mağarada olması iyi olacak."

"Eskisi gibi yapabiliriz," diyor Aehako. "Bekâr kadınlar bir mağarada, çiftler ikişer ikişer. Sadece bir ya da iki akşam için siklerini pantolonlarının içinde tutmaları gerekecek."

Kira kızıyor ve mağarada daha fazla kahkaha dalgalanırken koluna vuruyor. "Aehako!"

Yine de heyecanlıyım. Birkaç günlüğüne ana mağaraya dönme düşüncesini seviyorum. Burası güzel ve daha ferah ama Georgie, Megan ve diğerlerinin nasıl olduğunu görmek istiyorum. Bebekleri kucağıma almak istiyorum. Herkesi görmek istiyorum. Bazen diğerleri gidip birkaç günlüğüne ana mağarayı ziyaret ediyor ama Bek asla istemiyor. Bütün yıl buradaydım.

Bek mutsuzca homurdanıyor ve Farli'nin çok daha uzun omuzlarının arkasında gizlenmek yerine saklanıyor olmam gereken mağaramıza bakıyor. "Claire ve ben gitmiyoruz."

Kalbim sıkışıyor. Kiminle vakit geçirdiğimi kontrol etmeyi sevdiğini biliyorum ama beni kutlamadan uzak tutmak için mi? Gözlerime sıcak yaşlar hücum ediyor ve güçlü olmaya çalışarak parmaklarımı yanaklarımda gezdiriyorum. Bu sadece başka bir hayal kırıklığı. Bunu da atlatacağım.

"Gitmiyor musun?" Josie bağırıyor. "Neden gitmiyorsun?"

Herkes Bek'e bakıyor ve Kira, Tiffany ve Josie'nin üzgün göründüğünü görmek beni hem sevindiriyor hem de daha da üzüyor.

"Gitmek için bir neden yok," diye tükürür Bek. "Yapılacak işler var! Acımasız mevsim zordu ve bir sonraki acımasız mevsim için yiyecek depolamalıyız, zehri kutlamak için bir ziyafette israf etmemeliyiz."

"Bu zehir saçmalığı da neyin nesi?" Tiffany mırıldadı.

"Gitmesine engel olamazsın!" Josie tekrar söylüyor. Göz ucuyla Haeden'in ters ters bakıp uzaklaştığını görüyorum. Mağaralarda Bek'ten (ve vekaleten benden) daha uzakta olan tek kişi o ve Josie'ye ve onun gürültücü tavırlarına katlanamıyor. Bir kez daha homurdanarak ses çıkarıyor. "Bu saçmalık!"

Ağzından çıkan küfürleri duydukça kendi kendime gülümsüyorum. Josie İngilizce küfür etmeyi seviyor çünkü bizden başka kimse anlamıyor. O benim arkamı kolluyor ve Bek'e karşı durduğu için benden daha cesur.

Bek, "O gitmiyor, ben de gitmiyorum," diyor.

Yanağımdaki gözyaşlarını bir kez daha siliyorum ve bunu yaparken Eeven'in bana baktığını fark ediyorum. Uzun omuzların arasından beni görmeyi nasıl başardığını bilmiyorum ama gözlerimiz buluşuyor. Gülümsemesi biraz daha genişliyor ve bana bakışı sakın. Sakin. Sanki her şey halledilmiş gibi. Bek'e dönüyor ve elini avcının omzuna koyuyor.

"Dostum, bu bir rica değildi. Şef kutlama için herkesin orada olmasını istiyor. Kimse geride kalmayacak."

Ve işte böyle... Gidiyorum. Bu sefer Eeven'in bakışları tekrar bana yöneldiğinde, ona bir gülümseme gönderiyorum. Sanki aramızda bir sır varmış gibi.

Güzel bir his.

Yolculuk eşyalarımızı toplayıp grup olarak kabile mağalarına geri dönerken Bek'in yanında yürümek zorunda kalsam da umurumda değil. Sessiz olmamı ve düşünmemi sağlıyor.

Şimdi benim şansım. Şimdi işleri yoluna koyma zamanı. Hep birlikte mağalara doluşursak, fazla mahremiyet olmaz. Yani onu terk edersem benimle yüzleşemez. Herkes üst üste yığılmışken olmaz. Temiz bir kaçış yapabilirim ve geri döndüğümüzde öfkesi yatışmış olur.

Ve şu anda hissettiğim tek şey? Rahatlama. Tamamen rahatlama. Aylardır -ya da aylardır- aramızda hiçbir yakınlık yok ve hissettiğim tek şey bastırılmış bir kızgınlık. Belki başka biri için iyi bir eş olabilir... ama benim için değil.

Virajı dönüp mağalar görüldüğünde, biri yüksek sesle selamlama çığlığı atıyor. Dakikalar sonra insanlar mağalardan dışarı akın ediyor, karlara bata çıka yürüyor ve mutlu bir kavuşma yaşanıyor. Georgie ve Vektal kayıp - Harlow ve eşini almaya gitmişler - ama Megan orada, hamilelikle, Marlene'le, Nora'yla, Ariana'yla ve yankı uyandıran diğer tüm kızlarla birlikte. Kucaktan kucağa sarılıyorum ve Bek bile bu sevinç anını bölemiyor. Herkes harika görünüyor ve Liz bebeğini tutması için herkese vermekle meşgul.

Elma yüzünü, siyah saçlarını ve minik boynuz çıkıntılarını bir anlığına görüyorum ve aşık oluyorum. "Onu tutabilir miyim?" Bütün gün çantamı taşımaktan sırtım ağrısa da soruyorum.

"Tabii ki!" Bebeği Josie'nin kucağından alıp benim kucağıma veriyor. "Sadece göğüslerine çok yakın olmasın yoksa beslenme zamanı geldiğini düşünecek."

"Bu konuda endişelenmemize gerek kalacağını sanmıyorum," diye şaka yaparak düz göğsüme bakıyorum. Liz sadece kıkırdıyor. Raashel'i kucağıma alıp tatlı bebek kokusunu içime çekiyorum. Sıcacık, yumuşacık ve çok sevimli. Buna dayanamıyorum. Beni şaşırtacak kadar güçlü bir bebek ateşiyle sarsılıyorum ve sohbet eden, gülen ve hamile olan diğer tüm kadınları kıskanıyorum.

Ve mutluyum. Benden başka herkes mutlu görünüyor.

Kalabalık yavaşça kabile mağalarının içine doğru ilerlerken bebeği kucağımda taşıyorum. O kadar çok insan konuşuyor ki sesler donuk bir uğultuya dönüşüyor ve bu aslında hoş bir his. Bek'in şikayet ettiği gibi bunaltıcı ve kalabalık yerine, bunu seviyorum. Aile gibi hissediyorum, Şükran Günü ve Noel'in büyük bir partide bir araya gelmesi gibi.

Yapacağımız tatil hakkında konuşuluyor. Kimse bir isme karar veremiyor ama uzaylılar nedense Zehirsiz Gün diyorlar. Nora buna Şükran-Noel-akkuh diyor. Birkaç gün sonra ziyafetler, hediyeler ve oyunlar olacak. Herkes heyecanlı. Ben de heyecanlıyım. Hediyeler için değil.

- Bu umurumda değil. Aile sıcaklığını yeniden hissedeceğim için heyecanlıyım ve Bek'in beni sessizce herkesten uzaklaştırmasına izin vererek geçen yıl ne kadar yalnız olduğumu fark ediyorum.

Yine mi?

Bebek Raashel'i Tiffany'nin bekleyen kollarına teslim ederken, birinin bana baktığını hissediyorum. Bek'in ters ters baktığını görmeyi umarak başımı kaldırıyorum ama o avcılarla konuşmaya gitmiş. Onun yerine, saçları karmakarışık olan ve bir an bile endişeli görünmeyen gülümsemesiyle Eeven'i görüyorum. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi düşünceli düşünceli bana bakıyor. Ona meydan okuyan bir bakış attığımda, bana o tembel gülümsemesini takınıyor ve uzaklaşıyor.

Tuhaf.

Çantamı silkip Bek'in sırtına bakıyorum. Hâlâ bana dönük. Hamlemi yapma zamanı. "Bekârlar nerede uyuyor?" Liz'e sordum.

"Siz benimle ve Cashol'la kalıyorsunuz," diyor Megan. Sonra başını öne eğdi. "Bek'le kalmıyor musunuz?"

"İşimiz bitti," diye fısıldıyorum. "Artık eşyalarımı bırakabilir miyim lütfen?"

"Tabii ki." Bir elini sırtıma koyuyor ve beni mağarasına doğru götürüyor. İçeride kürk ve erzak dolu sepetler ve yatak için ayrılmış bir alan görüyorum. Sadece iki kişi için yeterince büyük görünüyor ama yine de eşyalarımı koyuyorum. Josie ve Tiffany aldırma. Kürklerimi açıyorum ve ellerim titreyerek yatağıma yapmaya başlıyorum. O kadar gerginim ki serin havaya rağmen terliyorum. Bir köpek yavrusu gibi peşinden gitmediğimi fark etmesini bekliyorum.

Josie ve Tiffany yanıma çöktüler ve ikisi de paniğimi umursamadan sohbet ediyorlardı. Kürklerini benimkinin yanına koydular ve Tiffany tatil yemeklerinden ve özlediği yemeklerden bahsetmeye başladı, o sırada mağaradaki tüm seslerin üzerinde bir böğürtü yükseldi.

"Claire!"

İrkildim. Yine de ayağa kalkmıyorum.

Tiffany bana bakıyor ve hemen yatağına benimkinin bir yanına koyuyor. Josie de aynısını yapıyor ve bu şekilde ben de onların arasında sıkışmış oluyorum. Bu küçük hareket için o kadar minnettarım ki ağlayabilirim.

"Claire!" Bek tekrar bağıyor ve Megan kaşlarını çatarak mağarasının önüne doğru ilerliyor. Gizlilik perdesini çekiyor ama daha kapıyı kapatamadan Bek ite kaka içeri giriyor. Küçük mağarada devasa boyutlarda ve bana dik dik bakarken kendimi çaresiz hissediyorum. "İşte buradasın. Eşyalarını topla. Biz Zolaya ile kalıyoruz."

Sessizlik çöktü. Ayağa kalkmıyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve açılmış yatağıma bakıyorum. "Seninle gelmiyorum." Sesim fısıltılı, kırılgan bir şey. Keşke daha güçlü olsaydı ama ben bir korkağım. Kıpırdamayınca ekliyorum, "Ben burada çiftleşmemiş kadınlarla kalıyorum."

"Benimle çiftleşiyorsun," diye homurdanıyor.

"Hayır, değilim." Gözlerinin içine bakamıyorum. Korkakça davrandığımı biliyorum ama onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı ya da hiçbir şeyi doğru yapamadığımı daha fazla duymak istemiyorum. Yeterince dinledim.

Rahatsız edici bir sessizlik çöküyor. Kimse hareket etmiyor. Kimsenin ne yapacağını bildiğinden emin değilim.

Daha fazlasını söylemem gerektiğini hissediyorum. Bir an sonra nefesimi tutuyorum, kendimi toparlıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Birbirimize uymadık. Seninle birlikte olmak istemiyorum. İlişkimiz bitti. Ben senin değilim. Artık gidebilirsin."

Sanki parçalanmamı ve fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi sert gözlerle bana bakıyor. Son bir yıldır yaptığım gibi uysalca eşyalarımı alıp arkasından gitmemi bekliyor.

Bilmiyorum.

Megan'ın arkadaşı Cashol öne çıkar ve elini Bek'in omzuna koyar. "Gel. Bunu başka bir güne bırakalım."

Bek bana bir süre daha ters ters bakıyor, sonra dönüp fırtına gibi uzaklaşıyor. Tiffany sırtımı sıvazlayarak sessiz bir destek sunuyor.

Ve işte böyle, yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

GEORGIE

Burnumu bir şey gıdıklıyor ve ben de ona doğru hamle yapıyorum,

Kürklerin altına daha da gömülürken esniyorum. Kızak uyumak için çok da kötü bir yer değil. Ama Kenarları kavisli olduğu için ortasına doğru yuvarlanıyorum, bu da birkaç yastıkla kıvrılıp uyuklamak için mükemmel.

Kimi kandırıyorum ki? Şekerleme mi? Tüm yolculuk boyunca uyudum. Bir ya da iki kez işemek için uyandım, ama geri kalan zaman? Kestirme üstüne kestirme. Yine de battaniyelerim değişti ve yüzüm üşüyor, bu yüzden tekrar kürklerin altına bastırmaya çalışıyorum.

O şey bir kez daha burnumu gıdıklıyor.

Bir gözümü açıp yanağıma dokunan hüznü, solmuş bitkiye bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

Vektal, hastalıklı renkteki yeşillik dalını tuttuğu yerden sırtıyor. "Bu zehir değil! Kutlama için.

Şimdi beni öpücük yağmuruna tutacaksın, tamam mı?"

Kıkırdarak dik bir pozisyona geçiyorum. "Onun gibi bir şey."

Bana hınzırca sırtıyor. "Ödülümü sonraya saklayacağım. Şimdilik atalarımızın mağarasına yakınız. Biraz yürümek ister misin?"

Esniyorum ve bacaklarımı uzatıyorum, sonra da istediğime karar veriyorum. Onun yardımıyla kızaktan kalkıp etrafa bakıyorum. Vektal'in atalarının geldiği asırlık uzay gemisinin üzerini örten sert, yuvarlak kar tepesi orada duruyor. Mağaranın 'ağız'ı açık ve ön taraftaki kar çalkalanmış, bu da bana yakın zamanda birilerinin avlandığını söylüyor. Vektal elime uzanıyor ve oraya doğru ilerlerken dört parmağımı onun üç parmağıyla birleştiriyorum.

Kısa bir yürüyüş ve Vektal kızıağı dışarıda bırakıyor. Gemiye adımımı atıyorum, enkazın temizlendiğini ve ön koridorlardan süpürüldüğünü fark ediyorum. Uzaktan metalik nesnelerin takırtısını ve alçak seslerin mırıltısını duyabiliyorum. Bir bebek ağlıyor, sonra hızla tekrar susturuluyor.

Henüz burada olduğumuzu bilmiyorlar. Vektal'ı dürtüyorum. "Onlara seslenmeliyiz." Harlow'un bir çeşit testere kullandığı ve sonra onu ayağına düşürdüğü zihinsel görüntüler var, hepsi onu korkuttuğumuz için.

Vektal boştaki elini ağızına götürür. "Rukh! Harlow! Biz geldik!"

Gür sesi geminin dar duvarlarında yankılanırken irkiliyorum. "Teşekkürler, bebeğim."

Rukh bir süre sonra uzun koridorlardan birinde, omzundaki minik bir bebeği okşayarak ortaya çıkıyor. Onaylarcasına çenesini kaldırıp bize bakıyor. "Buradalar, Har-loh," diye sesleniyor, kalın aksanlı bir sesle. "Haklısın."

Onlara doğru gidiyoruz ve metalin çarpışını ve Harlow'un bir şeyler bağırın sesini duyuyorum. Parmaklarım minik Rukhar'ı tutmak için kaşınıyor ve kollarımı uzatarak paytak paytak ilerliyorum. "Artık çok büyüyor!" Hâlâ çok küçük ama birkaç hafta bile bir fark yarattı.

Rukh bana temkinli bir bakış atıyor, oğlunu yakınında tutuyor. Bir süre sonra, isteksizce onu bana verdi. Alınmadım. Rukh hala insanlarla (Harlow dışında) o kadar yeni ki temkinli olduğu için onu suçlamıyorum. Vektal selamlamak için omzuna dokunduğunda bebeği ondan alıyor.

Rukhar, Raashel'e çok benziyor ama farklı. Kuyruğu var, derisi mavimsi ve çok daha küçük. Gerçi o bir prematüre ve bunu bekliyordum. Onu son gördüğümde bu yana boyu uzadı ve çok iyi görünüyor. Beni görünce küçük yüzü allak bullak oluyor ve yüksek sesle bağırarak öfkeli bir çığlık atıyor.

Harlow bir an sonra geminin derinliklerinden çıkar, üzerinde kirli bir deri önlük vardır. Yüzünde yağ lekeleri var ve parlak kızıl saçları başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiş. Üzerinde

Elinde neredeyse İngiliz anahtarına benzeyen metal bir çubuk var. Gözleri açılıyor. "Siz burada ne yapıyorsunuz? Bir sorun mu var?"

Yüzümü görünce çığlık attığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak Rukhar'ı sallıyorum. Kendi bebeğim yine kızlık organıma tekme atıyor ve irkiliyorum. "Bir şey yok."

"Zehirsiz bir gün geçiriyoruz!" diye gururla ilan etti arkadaşım. "Georgie bunu istedi."

Harlow'un kaşları birbirine çarpıyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor. "Ne yapalım?"

"Noel," diye açıklıyorum ona. "Adam henüz ökseotu kavramını kavrayamadı." Bebeği çığlık atmaya devam edince isteksizce ona teslim ediyorum ve o da bebeği beslemek için önlüğünün altına sokuyor. "Bir tatil yapacağız. Henüz bir adı yok. Sadece bir Noel Şükran Günü buluşması. Bir şeyleri kutlamak için. Ve herkesin orada olmasını istiyoruz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor dudağını dişleyerek. Arkadaşına bir göz atıyor. İnsanlarla arası pek iyi sayılmaz. Sanırım Harlow seyahat edebilecek duruma geldiğinde atalarının mağaralarına gitmek için bu kadar acele etmelerinin bir nedeni de buydu. "Zamanlama da iyi."

"İşin bitti mi?" diye sordum. Kabileyi bölmek zorunda kalmayalım diye yaşam alanlarımızı genişletmek için bir taş kesici üzerinde çalıştığını biliyorum. Döndüğünden beri kafasına takmış durumda.

Yüzü aydınlanıyor ve başını sallıyor. Bir koluyla bebeğini göğsünde tutarken, beni çalışma alanına doğru el sallıyor. "Dur sana göstereyim!"

Onu içeri kadar takip ettim ve oda metal parçalardan oluşan bir karmaşa içindeydi. Duvarlardan biri yırtılmış, kırık bir panelden kablolar sarkıyor. Çöpleri karıştırmış gibi görünüyor ve odadaki her düz yüzeyde metal parçalar ve açıklanamayan parçalar var. Bir köşede, kürkleri bir yatakta bir araya getirilmiş.

"Vay canına," diyorum bir süre sonra. "Çok meşgulmüşsün."

"Pek sayılmaz," diyor bana, birkaç şeyi bir kenara itiyor ve sonra masanın üzerine yaydığı ince, hışırtılı bir film çıkarıyor. "Bilgisayar ihtiyacım olan tüm bilgileri veriyor. Ben sadece büyük bir yapboz gibi bir araya getiriyorum." Göğsündeki bebek hıçkırıyor ve onu otomatik olarak Rukh'a veriyor. Büyük sa-khui erkeği bebeği alıp gazını çıkarmaya başlarken Harlow elbisesini kapatıp tabloya geri dönüyor. Bir köşeyi işaret eder. "Buradaki son kısmı neredeyse bitirdim. Gece boyunca çalışırsam bitirebileceğime eminim, sonra hepimiz geri dönüp deneyebiliriz."

"İşe yarıyor mu? Gerçekten mi?"

"Lazer kısmı çalışıyor." Omzunun üzerinden bir işaret yapıyor ve tavana yakın büyük bir yanık delik görüyorum. Oh. "Onu yerine kilitleyecek bir şey üzerinde çalışıyorum çünkü şu anda biraz... zorlayıcı." Omuz silkiyor. "En kötü ihtimalle büyük adamlardan birine bağlarız ve güvenli olduğunu bildiğimiz bir alanda onları serbest bırakırız."

"Bir bölgenin güvenli olduğunu nasıl bilebiliriz?"

Parmaklarını şıklatıp başka bir masaya koşuyor ve kablolarla süslenmiş bir beslenme çantasına benzeyen bir şey alıyor. "Bunu ben yaptım!"

Bir süre inceledim ama hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. "Peki bu ne?"

"Sonar! Saplama bulucu gibi çalışıyor." Bir düğmeyi çeviriyor ve şey tiz bir sesle vınıyor. "Bunu bir mağara duvarına dayadığımızda, duvarın sağlam mı yoksa içi boş mu olduğunu belirlemek için elektrik darbeleri gönderecek. Eğer duvarların arkasında bazı boş alanlar bulabilirsek, mağarayı büyütmek çok daha kolay olacak. Kesicinin ne kadar dayanacağını bilmiyorum."

Etkilendim. "Ve tüm bunları sen mi yaptın?"

"Bu sadece evdeki aletleri yapmaya çalışmakla ilgili." Önemli bir şey değilmiş gibi göz kırıyor. "Mağaranın duvarları sağlamısa bir işe yaramaz, ama buradaki tüm su ve erime aktivitesiyle? Eminim değildir."

"Tamam o zaman. Senin sözüne güveniyorum."

"Bana tatilden biraz daha bahseder misin?" diye soruyor ve mızızlanan 'bulucu'yu kapatıp yerine koyuyor. "Pasta olacak mı?"

Bu düşünce karşısında inledim. "Keşke. Bu gezegende tatlı bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

Harlow'un gözleri kısılıyor ve bana sinsî bir sırıtış atıyor. "Bizim bir şey bilmiyor olmamız bilgisayarın da bilmediği anlamına gelmez."

CLAIRE

Kabile mağarası tam bir hazırlık telaşı içinde. Josie süslemelerden kendini sorumlu tuttu ve mağaranın ortası için en hüzünlü görünen pembe, dayanıksız ağacı seçti. Ya da merkeze yakın, çünkü yüzme havuzu orada. Etrafına beyaz kürkten bir ağaç eteği koymuş ve çocukları - Farli, Esha ve Sessah - kemik süslemelerini yapmaları için yardıma çağırmış. Ben de kurutulmuş tohumları ipe diziordum.

Çünkü tadı berbat olsa da renkleri güzeldir. Mağaraya sert bir esinti girerse ağaç kimsenin işine yaramayacak şekilde takırdayacaktır, ancak bu ne kadar güzel olduğundan çok şeylerin ruhuyla ilgilidir.

İnsanlar süslemeler yaparken, erkekler avlanır ve herkes gizlice hediyeler üzerinde çalışır. Sa-khui'lerin birbirlerine gizlice hediye verme düşüncesi ilgilerini çeker ve ana mağarada birinin üzerinde çalıştığı bir şeyi saklamak için çabaladığını görmeden yürüyemezsiniz.

Megan ve Cashol'un mağarasında saklanmamak için elimden geleni yapıyorum. Birincisi, saklanmaktan yoruldum. Ve etrafta o kadar çok insan var ki, onların mutluluğuna kapılmaktan kendimi alamıyorum. Bek sabahları erkenden dışarı çıkıp avlanıyor ve ben -mutlu bir şekilde- kendi başıma kalıyorum. Henüz benimle yüzleşmedi ama o günün yaklaştığını biliyorum.

Vektal, Georgie, Harlow ve Harlow'un garip arkadaşı Rukh bir iki gün sonra geri dönüyor ve Harlow'un zavallı arkadaşı tüm bu gürültülü, heyecanlı insanlardan kaçmak ister gibi görünse de daha fazla selamlaşma ve mutluluk var. Harlow'un bebeği Rukhar'ı kucağıma alıyorum, o ise kare şeklindeki bir 'bulucu' ile mağarada dolaşıyor ve bir dvisti postu üzerine çizdiği 'sema' üzerinde işaretler yapıyor. Mağarayı genişletmek için birkaç yer buldu, ancak mağaralar doluyken bunu yapmak istemiyor çünkü çok fazla gürültü ve çok fazla duman çıkarıyor. Vektal ona Zehirsiz Gün sonrasına kadar beklemesi talimatını verdi. Georgie her söylendiğinde bıkkınlık veren sesler çıkarsa da bu tuhaf tatil ismi akılda kalıyor.

O gece geç saatlerde Josie ve ben renkli kağıttan zincirler yapmaya karar verdik. Mağaranın yakınlarında yetişen bir bitkiden kâğıt gibi kabuklar çıkıyor ve ben bunları yeşil ve kırmızı boyayla boyuyorum, ikisi de meyvelerden elde ediliyor. Josie kuruduktan sonra her birini alıyor, bir halka haline getiriyor ve sonra zincire dikey. Onları kapıların etrafına dizerek şenliğe katkıda bulunmak istiyoruz, ayrıca bu bize ellerimizle yapacak bir şey veriyor. Josie, Tiffany ve ben, gerçekten bir eşi ya da bakması gereken yeni bir ailesi olmayan tek kişileriz, bu yüzden yapılacak bir hediye yok. Birbirimize bir şey vermemeye karar verdik ve bunun yerine tatil dekoruna odaklanıyoruz.

Bir ağaç kabuğu yaprağını parlak yeşil bir renge boyamayı henüz bitirmiştik ki arkamda birinin durduğunu hissettim. "Claire. Konuşmamız gerek."

Bek. Midem büzüşüyor ve tüm vücudum donuyor. Omuzlarımı kamburlaştırıyorum ve ayağa kalkmıyorum. Ben ana mağarada otururken bana hakaretler yağdırmaktan başka bir şey yapamaz. Josie bana bakarken gözlerini kocaman açıyor ve sabah bütün mağaraya yayılacağını biliyorum çünkü Josie boşboğazlığının yanı sıra korkunç bir dedikoducu. Bir süre sonra "Meşgulüm," diyorum.

Bana bir şey fırlatıyor ve kucağıma düşen ezilmiş yaprak yığınının göz kırpmıyorum.

"Um, bu nedir?" Sormak zorundayım. Ne olduğunu anlayamıyorum.

"Bu senin öpücük için zehirin," diyor, sesi asık. "Vektal, kadınına yaprak hediye eden erkeğin ondan bir öpücük alacağını söyler."

Kucağımdaki yaprakları silkeledim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama seni öpmeyeceğim. Ben senin kadının değilim. Seninle birlikte olmak istemiyorum ve şu anda seninle konuşmak istemiyorum. Beni yalnız bırak."

"Konuşmamız gerek. Sen bana aitsin."

"Söyleyecek bir şey yok ve hayır, yok!" Cesaretim kırılmaya başlıyor çünkü o hiç geri adım atmıyor. Güçlü olmak zor, özellikle de pes edip uysalca kürklerine geri dönmek çok daha kolay olacakken. Ayağa kalkıyorum ve kucağıma fırcalıyorum. Kendime mağaralarda saklanmak istemediğimi söylemiş olsam da, beni takip etmeyeceğini bildiğim tek yer orası.

Megan'ın mağarasına doğru ilerlerken beni dirseğimden yakalıyor ve kendisiyle birlikte sürüklemeye başlıyor. Eli büyük ve tutuşu sıkı, ama kendimi kurtaramıyorum.

"Hayır," diye tıslıyorum ama o bunu duymazdan geliyor ve beni mağarasına doğru yönlendiriyor. Önümüzdeki bir ya da iki saat boyunca bağırıp çağırarak havada değilim. Beni yeterince azarlarsa pes edeceğimi biliyorum. Ben güçlü değilim, Georgie gibi değilim.

"Um?" Josie arka planda, sesinde bir soruyla konuşuyor.

"Sen karışma," diye hırslıyor Bek ona ve beni mağarasına doğru itiyor.

Ayaklarımı sürüyerek kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Tam mağaranın içine itilmek üzereyken, bir sonraki mağaradan biri çıkıyor. Bu Eeven, kalın bir kürk pelerin giymiş. Beni ve Bek'i görünce şaşırılmış görünüyor ve sonra duraksıyor.

Bek'in bana zorbalık ettiğini görecektir olmasından utanarak

yüzümü kaçırıyorum. "Yürüyüşümüz için hazır mısınız Claire?"

Eeven soruyor.

Şaşırılmış bir halde ona bakıyorum. Eeven'in ifadesi sakin ve sabırlı. Yine de hareket etmiyor. Bek sinirli bir şekilde hırladığında da gözünü kırpmıyor. "Evet," diye geveliyorum. "Evet, öyleyim."

"Güzel," diyor ve içeri girip kolumu Bek'in elinden nazikçe alıyor. Bir an için kavga edeceklerini düşünüyorum ama Bek geri çekiliyor ve hissimla mağarasına giriyor. Eeven beni mağaranın ağzına doğru yönlendirirken kolumu gevşekçe kavırıyor. "Gel o zaman."

Ranzama kaçma dürtüsü çok ağır basıyor. Eeven'le hiç vakit geçirmedim. Onu bir gruptaki sıradan bir geçişten daha fazla tanımıyorum. Neden bana yardım ediyor? Ama bana yardım etti ve ben de bunun karşılığını ödemek istemiyorum.

Bu yüzden başımı salladım ve onunla dışarı çıktım.

Gece havasına sadece birkaç adım attım ve hava çok soğuk. Hafif bir kar yağıyor - ne zaman yağmaz ki? - ve ben bu havaya uygun giyinmedim. Basit deri tuniğim de tozluklarım gibi hafif. İçeriye kaçmak istemiyorum, bu yüzden bitime sineye çekmesini söylüyorum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Ereven ağır pelerinini silkiyor ve omuzlarıma yerleştiriyor. Gözleri karanlıkta mavi mavi parlıyor. "Daha iyi misin?"

Duman, deri ve sahibi gibi kokuyor. Hoş bir şey. İçine daha da sokuluyorum. "Evet, teşekkür ederim."

Gece karına doğru yürüyoruz, ayaklarımız taze tozda çıkıyor. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alıyor ama hem Büyük Ay hem de Küçük Ay dışarıda ve kısa sürede karanlıkta oldukça iyi görebiliyorum. Adımları yavaş ve telaşsız, ben de küçük adımlarımı ona uydurmak için elimden geleni yapıyorum.

Sessiz biri. Kötü anlamda değil ama sanki Bek'in aksine fikirlerini söylemek için acele etmiyor. Bu güzel, çünkü ben de oldukça sessizim ve Bek'in etrafında olmak kabuğuma daha da çekilmeme neden oldu. "Teşekkür ederim," diyorum bir süre sonra. "Beni orada kurtardığın için."

Ereven yavaşça başını sallıyor. "Seni incitti mi? Söyle, ben de Vektal'la onun davranışları hakkında konuşayım."

"Hayır. O sadece... kızgın. Ona artık birlikte olmadığımızı söyledim. Aslında uzun zamandır birlikte olduğumuzu sanmıyorum ama o buna inanmak istemiyor." Nefesim donmuş bir kahkaha pufuna dönüşüyor.

"Eş değil mi?"

"Uzun bir süre için değil." Yanaklarım kızardı. Bunu neden gönüllü olarak söylediğime dair hiçbir fikrim yok ama sa-khui'ler seks konusunda insanların sahip olduğu utanç duygusuna sahip değiller. Birinin cinsel yaşamı ya da yokluğu hakkında yorum yapması önemli bir şey değil. Yine de, onun gözünde daha az kararsız görünmek için daha fazla açıklama yapma ihtiyacı hissediyorum. "Birkaç aydır kürklerinizi paylaşmıyoruz."

"Şaşırtıcı."

Homurdanıyorum. "Bana göre değil. Uyumayı tercih ederim."

Yumuşak, alçak bir ses geliyor ve kıkırdadığını anlamam bir anımı alıyor. "O zaman belli ki Bek'in pratiğe ihtiyacı var."

Soğuğa rağmen yanaklarım sıcak. "Öyle demek istemedim-" "Evet, istedin. Merak etme."

Söylemeyeceğim."

Ona gülümsüyorum.

"Bek'i ikimiz de yavru olduğumuzdan beri tanıyorum," diyor bir süre sonra. "Başkasının seçimini kabul etmekte zorlanır, özellikle de kendi seçimiyle uyuşmuyorsa."

"Evet, fark ettim."

Ereven bana bakıyor ve yavaş yürüyüşünü durduruyor. "Ondan korunmaya ihtiyacın var mı?" Ben de duruyorum ve ona bakıyorum. "Korunma mı? Ne demek istiyorsun?"

"Yani, yardımımı istiyor musun? Sana kur yapayım mı? Senin başka bir erkeğin ilgisine karşılık verdiğini görürse, eninde sonunda geri adım atacaktır." İfadesi dikkatle nötr.

Oh. Bir an sonra ne teklif ettiğini anladım. Sahte bir ilişki, tamamen Bek'in yakamdan düşmesi için. Buna bayıldım.

Ereven'e parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Bunu

benim için yapar mısın?" Başını eğip beni inceliyor. "Yaparım."

Kısa bir an için pişmanlık duyuyorum. Keşke bu boynuzlu ve kısa saçları birbirine karışmış yakışıklı adam rol yapmaktan daha fazlasıyla ilgilenseydi. Kibar olmak yerine benimle gerçekten ilgilenseydi. Ereven'in rahat tavırları son derece çekici ve onda beni bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi çeken bir şey var. Ama Bek'le olan geçmişim yüzünden kendimi lekelenmiş hissediyorum. Elde edeceğim tek şey dostluk ama kabul ediyorum. "O zaman evet diyorum."

Yavaşça başını sallıyor. "Yarın o zaman?"

"Yarın," diye kabul ediyorum. Ve karnımdaki korku düğümü günler sonra ilk kez hafifliyor. Belki de aylardır.

GEORGIE

Buldun mu?" Ertesi sabah Tiffany'ye sordum.

süslenmiş ağacın yanındaki taburelerden birine tünedim. Claire daha fazla çelenk diziyo ve ben de deri bir keseden bir çingirak yapıyo.

Tiffany pelerini çıkarp kalın siyah buklelerindeki karın tozunu aldı ve sepetini havada tuttu. "Sen istedin hraku, anladın kızım."

"Yaşasın!" Rukhar'ın ayaklarımın dibindeki beşiğinde hıçkırmasına neden olacak kadar yüksek sesle haykırıyorum. Oops. Harlow araştırmalarını sürdürürken benim bebeğe bakmam gerekiyordu ama hraku beni heyecanlandırıyor. Geminin bilgisayarına göre tohumlar Dünya şekerine benzemeyen bir moleküler yapıya sahip ve test sürüşü düşüncesi hepimizi heyecanlandırıyor. "Buraya getirin!"

Tiffany yanıma yerleşti ve uzun yumruları gösterdi. "Dere kenarındaki tepenin yamacında bir sürü var. Sanırım orada rüzgârdan korunuyorlar." Bir tanesini çıkarp kokluyor, sonra bana uzatıyor. "Bundan emin misin? Berbat kokuyorlar."

Ondan bir hraku sapı alıyorum. Bu gezegendeki bitkilerin çoğu oldukça cılız ve karın altına kadar uzanan daha da uzun köklere sahip. Bu da bir istisna değil ama ince, uzun kökler yerine bunlar tombul, parmak gibi ve hiç de çekici görünmeyen kökler. Burnumu kırıstırıp kokluyorum ve Tiff haklı - kokmuş çorap gibi kokuyor. "Hav."

"Biliyorum," diyor Tiffany. Bıçağını çıkardı. "Bilgisayar tohumları söyledi, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve bir kökü ustalikle tepeden tırnağa keserken merakla yaklaşıyorum. Tüm insanlar arasında Tiffany her şeyde üstün olan tek kişi. Diğerleri edindiğimiz bir ya da iki yeni beceride yetkin olabilirken, örneğin Liz avcılıkta ya da Megan makrome deri işlemede, Tiffany her şeyde iyi. Zengin bronz rengindeki koyu teniyle çok da güzel. Bu kadar harika olmasaydı bu sürtükten nefret ederdim.

Kökün sert kabuğunu çekip ayırıyor ve içindeki tohumları ortaya çıkarıyor. Terli çorap kokusu üzerimize siniyor ve ikimiz de öğürüyoruz. Bu, tohumları kaplayan ıslak yapışkanın yağlı parlaklığıyla birleşince? Bilgisayarın bize söylediklerinden şüphe etmeye başlıyorum.

"Önce sen denemek ister misin?" Tiff sorar.

"Ben mi? Tabii ki hayır! Sen yap." Ona geri itiyorum. "Hamileyim ve hassas bir midem var, unuttun mu?"

Homurdanıyor. "Saçmalık." Bakışları mağarayı tarıyor. "Bir deneğe ihtiyacımız var. İhtiyacınız olduğunda Josie nerede?"

Kıkırdıyorum. "Kibar ol."

Tiffany sırtarak, "Çok güzeldi," diyor. Ama Claire elimden başka bir çelenk parçası aldığı anda onu inceliyorum. "Hey, Claire, bu kökü bizim için denemek ister misin?"

Kocaman gözleri ve ipeksi kahverengi saçlarıyla bana bakıyor. "Pek sayılmaz mı?"

"Hadi," diye ikna ediyor Tiffany. "Tadının şeker gibi olması gerekiyor." Bıçağının ucuyla bir tohum çıkarıyor ve Claire'e uzatıyor.

Kaçmasını bekliyorum ama Claire beni şaşırtarak bıçağın ucundaki tohumu koparıp ağzına atıyor. Çıtırdıyor, yüzü buruşuyor ve sonra omuz silkiyor. "Pek tadı yok. Pişirmen gerekiyor mu? Kabak çekirdeği gibi mi?"

Tiffany bana baktı ve omuz silkti. "Zararı olmaz."

Stacy'nin Harlow'un gemideki metal parçalardan kendisi için yaptığı metal bir tavaşı var ve tohumları kızartması için onu ikna ediyoruz. İlk parti hazır olduğunda mağara terli çoraplar ve şeker gibi kokuyor. İşte

Pişmiş tohumlardan hoş bir koku geliyor ve denemek için kimseyi kandırmaya gerek yok. Hepimiz birkaç tane alıyoruz ve bu sırada parmak uçlarımızı yakıyoruz.

Bir tanesini ağızıma atıyorum ve şeker gibi tatlı, tereyağlı bir tat dilimin üzerinde patlıyor. Tiffany'nin gözleri büyüdü. "Tadı şekerleme gibi."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Stacy ve tavadan bir tane daha alıyor. "O haklı."

Tohumlar bir anda yok oluyor ve daha fazla hraku sapı çıkarıp daha fazla pişiriyoruz. Yaşlılardan biri elini havada sallayarak yanımızdan geçerken Tiffany, "Bunu dışarı çıkarmalıyız," diyor. "Çok güzel kokuyor."

Haklıydı. Hepimiz toparlanıp dışarı çıkıyoruz ve girişe yakın derme çatma bir çukurda küçük bir ateş yakıyoruz. Minik Rukhar'ın kürkünün içinde sıkı sıkı durduğundan emin oluyorum ve dışarıda daire şeklinde oturup çekirdek yiyerek gün boyu sohbet ediyoruz. Tiffany yemek pişirmekten sorumlu ve Stacy parmak uçlarımızı yakmayalım diye bir çift maşa getiriyor.

Uzun zamandır geçirdiğim en iyi öğleden sonralarından biri.

Birkaç avcı merakla dışarı çıkar. Hassen Tiffany'ye, "Bunları senin için getirdim," dedi ve bir avuç taze koparılmış bitki uzattı. "Bunlar zehirli değil."

Tanrım, yine mi bu? Gözlerimi deviriyorum. "Ökseotunu kavramanın onlar için bu kadar zor olduğuna inanmıyorum." Nora o kadar sert kıkırdıyor ki homurdanıyor.

"Teşekkürler," diyor Tiffany, yüzünde bir gülümsemeyle. Ama onu bir öpücükle ödüllendirmiyor ve sonunda ritüelden kafası karışmış bir halde kısa bir mesafe uzaklaşıyor.

Birkaç dakika sonra Taushen gelir ve Tiffany'ye bir avuç bitki daha sunar. Tiffany'nin gözleri kısılır ama ona aynı kibarlıkla karşılık verir. Sonra, yaşlılardan biri olan Vaza da Tiffany için bitkilerle gelir.

Tiffany bana 'beni şimdi öldür' bakışı atıp bitkiler için teşekkür ederken gülümsememi tutuyorum. "Zehirsiz olma konusunda iyiyim ama yine de teşekkürler."

Ona bir iyilik yapıyormuş gibi başını sallar ve bekler.

Tiffany tohum yemekleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi davranıyor.

Rukhar mırıldanıyor ve ben onu dizimde zıplatıyorum. "Hey, Vaza? Tiffany'ye zehirsiz bir şeyler vermek istersen biraz daha hraku çok hoşuna gider."

Çizgili yüzü aydınlanır ve diğerleri ona katılmadan koşarak uzaklaşır. Hem Hassen hem de Taushen bu ayrıcalıktan rahatsız olmuş görünüyorlar. Tiffany ikisini de görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor. Zavallı Tiffany. Gezegendeki en seksi bekâr kadın olmak berbat bir şey olmalı.

Zavallı Josie. Kimse onun peşinden gitmiyor. Muhtemelen çok konuştuğu içindir. Hayatı Haeden'i iğnelemek için bitmek bilmeyen bir arayış gibi görünüyor. Belki de bu taliplerini korkutuyordur.

Birkaç kişi daha insanların ne yaptığını görmek için mağaralardan dışarı çıkıyor ve bir avcının - Ereven'in - pelerinini Claire'in omuzlarına koyduğunu ve Claire'in öfkeyle kızardığını fark ediyorum. Çok şirin. Sonuncusundan ayrıldıktan sonra yeni bir erkek arkadaşı olduğunu fark etmemiştim ama bu kesinlikle bir gelişme. Ereven, asabi Bek'in aksine herkese karşı yumuşak başlı ve arkadaş canlısı.

Hassen ve Taushen hâlâ etrafta dikiliyor ve sonunda Tiffany iç geçiriyor. "Neden avlanmaya falan gitmiyorsunuz?"

"Ben mağaraların etrafında kalıyorum," diyor Hassen,

Taushen'e ters ters bakarak. "Ve ben," diye ekliyor Taushen.

Ereven, "Bu gece için yeterince yiyecek var," diyor ve Claire'in saçının bir tutamıyla oynuyor. Yüzü kıpkırmızı ama mutlu görünüyor.

Tüm bu ilgi karşısında mutsuz görünen Tiffany'nin aksine. Vaza bir avuç hraku kökü ile döndüğünde ve Salukh ile Rokan yaygaranın ne olduğunu görmek için geldiklerinde daha da fazla. "Neden bir oyun oynamıyorsunuz?" Her zamanki barışçı tavrıyla teklif ediyorum. Şefin arkadaşı olarak benim görevim, şu anda olduğu gibi ava çıktığında işleri yoluna koymaya çalışmak. "Avlanmadığınız günlerde oynadığınız bir şey var mı?"

"Rekabet ediyoruz," diyor Taushen cesurca. "Senin için yarışalım mı?"

"Elbette." Huzursuz bebeği koluma yatırıp sallarken Tiffany'nin lezzetli hraku tohumlarından yeni bir parti hazırlamasını izliyorum. Onun ince kahverengi ellerine odaklandım.

BANG!

Ses bir araba kazası gibi, o kadar yüksek ve şiddetli ki sığıyorum, neredeyse Rukhar'ı düşürüyordum. Onu sıkıca kavıyorum ve şok içinde yukarı bakıyorum. Taushen ve Hassen birbirlerini itip kakıyor, sonra birkaç adım geriye çekiliyorlar. Çömeliyorlar, biri başını sallıyor ve sonra tekrar birlikte fırlıyorlar. **BANG!** Boynuzları çarpışıyor ve ikisi de geriye doğru sendeliyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Tiffany, bakarak.

Ben de bakıyorum. Bir doğa belgeselindeki bir çift koç gibi. Gürültülü bir çarpışmayla birbirlerine çarpıyorlar, geri çekiliyorlar ve sonra tekrar çarpışıyorlar. Bu bir oyun mu? Rukhar ağlamaya başlıyor ve Nora'nın yüzünde acılı bir ifade var.

karnını tutuyor. Evet, aklımdaki huzurlu öğleden sonra bu değildi. Claire'e uzanıp elini tutuyorum. "Neden onlara nasıl futbol oynandığını falan göstermiyorsun?"

"Futbol mu?" diye ciyaklıyor.

"Her neyse," diyorum ona, ağlayan bebekle birlikte ayağa kalkarak. Nora da ayağa kalkıyor. Claire'e "Bunun dışında her şey," diyorum ve Rukhar'ı yatıştırarak mağaraya doğru ilerliyorum.

"Hey Georgie," diyor Nora ve döndüğümde hâlâ birkaç adım arkamda olduğunu görüyorum. Yüzü solgun ve dışarıdan bir *BANG* sesi daha gelince irkiliyor. Elleri yine karnına gidiyor ve onu rahatsız eden başka bir şey olduğunu anlıyorum.

Nefes nefese kaldım. "Bu-?"

Başını sallıyor ve sonra eğiliyor, nefesi tıslıyor.

"Maylak," diye bağıyorum. "Yolda bir kitimiz var!"

CLAIRE

Futbolu ben mi öğreteceğim? Ben de bu oyun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Etrafımdaki avcıların yüzlerine bakıyorum. "Um."

"Bize insan oyunlarınızı gösterin," diye teşvik ediyor Ereven. "Öğrenmek istiyoruz." Bakışları sabit ama sıcak, paniğime rağmen bana değer verildiğini hissettiriyor. Sırtıma kocaman bir el koyuyor ve omuzlarıma örttüğü kalın pelerin yüzünden tenini hissedemesem de, kendimi... kucaklanmış hissediyorum. Garip bir şey. Yine de istenmeyen bir şey değil.

"Pekâlâ," diye nefes alıyorum, derin derin düşünüyorum. "İnsan olanın pek çok kuralı var, ama sana değiştirilmiş bir versiyonunu göstereceğim."

Josie zıplayarak yanımıza geliyor ve kürklü ellerini çırpıyor. "Ben de oynayabilir miyim?"

Oh Tanrım. Yedi ayaklı uzaylılarla futbol oynarkenki zihinsel imgelerim pencereden dışarı çıkıyor. Josie oynamak isterse, onu küçük parçalara ayırırlar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yüzü hayal kırıklığıyla düşüyor ve yakınlarda Haeden, Josie'nin umutlarını kırmak bugün en sevdiği şeymiş gibi onaylayarak homurdanıyor. Ve ben fikrimi değiştirdim. "Avrupa futbolu oynayacağız."

"Avrupalı mı?" Josie

soruyor. "Bilirsin işte,

futbol."

"Oooh!" Ellerini tekrar çırpıyor. "Ben de varım!"

Eski bir su tulumu bulunup deri parçalarıyla doldurulduktan sonra dikilerek kapatılıyor. 'Top' hazırlanırken ben de sahayı ve kaleleri belirliyorum. Bir futbol takımında kaç kişinin oynadığını hatırlayamıyorum, bu yüzden beş oyuncu ve bir kaleciden oluşan iki takımla devam ediyoruz. Pozisyonlarla uğraşmıyorum, çünkü çoğunlukla onları bilmiyorum. Amaç ne? Sayı yapmak için topu diğer kişinin kalesine sokmak. Saatimiz olmadığı için bir sayı seçiyoruz: Beşe ilk ulaşan takım kazanıyor. Josie ve benim takım koçları olduğumuz bir okul bahçesi seçimi yapıyoruz, çünkü kuralları bilenler bizleriz. Tiffany ve diğer insanlar seyirciler için lezzetli tohumlar pişirmeye devam ediyor ve biz de sahaya çıkıp oynuyoruz.

"Gömlekler derilere karşı," diye bağıyor Josie takımına. "Biz tişörtlüyüz! Çünkü Haeden'in yarı çıplak haline her zamankinden daha fazla bakmak zorunda kalmak istemiyorum." Benim takımıma ters bir bakış fırlattı.

Haeden benim takımımda (Josie'nin onu seçmeden önce ritüel intiharı yapacağını düşünüyorum), Ereven, Rokan, Salukh ve küçük ama oynamak isteyen sıska Farli ile birlikte. Josie'nin takımı Taushen, Vaza, Aehako, Zolaya ve Cashol'dan oluşuyor. Dagesh, Nora'nın doğum yapacağını duyar duymaz eşiyle birlikte mağaralarda kayboldu ve Bek oynamayı reddetti.

Josie'nin takımı tişörtlerini çıkarıyor, Josie hariç hepsi. Kaleye o bakıyor, bu yüzden kuralları esnettik ve kalecilerin tepeden tırnağa kapalı olmasında bir sakınca olmadığını söyledik. Farli'nin takımımızın kalesini korumasına izin veriyorum ve diğerleriyle birlikte sahaya çıkıyorum. Top sahaya düştüğü andan itibaren büyük bir kaos yaşıyorum. Herkes sürekli kuralları unutuyor - Aehako bir noktada top kendisine doğru uçarken topu kapıyor, ancak hile yaptığı için Ereven tarafından yakalanıyor. Aslında, çok fazla mücadele, çok fazla tokat ve itiş kakış var ve çok fazla gerçek ayak hareketi yok.

Önemli değil. Uzun zamandır bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Herkes eğleniyor ve Farli kendisine doğru gelen topu tokatlayarak uzaklaştırdığında ve takımımız tezahürat yaptığında mutluluktan parlıyor.

Takımım Josie'nin iki puan önünde ve bir gol daha atarsak kazanabiliriz. Josie'nin sa-khui'ye ayak uyduracak dayanıklılığa sahip olmadığı açık ve nefes nefese kalıyor. Ben de öyleyim ama geri çekilip diğerlerinin topu sahaya sürmesine (ve itmesine) izin vermek benim için daha kolay. Rokan topu Vaza'dan aldı ve Josie'nin kalesine doğru hücum etti. Ona çarpıyor ve takımımız için son sayıyı yaparken onu yere düşürüyor. Zavallı Josie karda sırtüstü yatıyor ve Rokan çılgınca sırtarak topu havaya kaldırıyor. "Biz kazandık!"

Alçak bir hırıltı ve bir an sonra başka bir sa-khui Rokan'a yandan çarparak onu yere düşürür. Top elinden fırlar ve Josie ayağa kalkıp vücudundaki karları silkelerken bile geriye doğru karın içine yuvarlanır.

"Hey," diye seslendim. "Dur! Kavga yok!"

Rokan'ın düşmüş halinin üzerine eğilen erkek Haeden'den başkası değil. Bana dar gözlerle bakıyor, Josie'ye bir göz atıyor ve sonra mağaralara geri dönüyor, açıkça kötü bir ruh hali içinde.

Bu çok garipti. Koşarak Josie'nin yanına gittim ve kalkmasına yardım ettim. "İyi misin?"

"Şifacıya yapılacak hızlı bir yolculuğun düzeltmeyeceği bir şey değil," diyor neşeyle. "Sanırım artık oynamayacağım." Eli yanına gidiyor ve yüzünü buruşturuyor. "Evet. Kesinlikle bitti."

Destek olarak omzumu kullanıyor ve ben de onu diğer hamile kadınların oturduğu Tiffany'nin küçük ateşinin yanına götürüyorum. Rokan yüzünde mutsuz bir ifadeyle koşarak yanımıza gelirken bile Josie için yer açıldı. "Seni incittim mi, Joh-see? Öyle demek istemedim."

Josie ona gülümsüyor. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece biraz oturup siz yıkıcı topların birbirinize karşı oynamasına izin vermem gerektiğini söyledim."

"Ray-king bahls?" diye soruyor, insan kelimesini

papağan gibi tekrarlayarak. "Sadece bana güven."

"İkimiz için de birini görevlendir," dedim. "Kurallar artık sizde. Biz kenardan izleyeceğiz." *Ve ezilmemeye çalışacağız.* Sa-khui'ler kesinlikle rekabetçi. Bu spora büyük bir hevesle sarıldılar. Diğerleri şimdiden oynama sırasının kendilerine gelmesini bekliyor ve kenarda onları cesaretlendirmek için bağıyor.

Josie'nin yanına sıkışıyorum, ancak Bek'in kamp ateşine geldiğini görüyorum, bana bakarken yüzünde bir kaş çatma var. Ereven'in pelerini giydiğimin ve bütün öğleden sonra onunla güldüğümün farkına varıyorum. Takımım için ilk onu seçtiğimi. Bek muhtemelen tüm bu süre boyunca beni izliyordu.

Dilim damağıma yapışmış gibi hissediyorum. Gerçekten burada bir yüzleşme mi istiyor? Şimdi mi? Herkes bu kadar iyi bir gün geçirirken?

Ereven koşarak yanıma geliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Burada oturup beni izler misin? Bir sonraki sayıyı sadece senin için kazanacağım."

Dudağımlı ısıyorum, Ereven parmak uçlarıyla yanağımlı okşarken Bek'in kaşlarını çatmasını görmemek için gözlerimi kapatıyorum. Bek'in burada olup bu şefkatli okşamayı kirlletmesinden nefret ediyorum. Yine de, Bek böyle bir pislik olmasaydı Ereven bunu yapmazdı. Her şeyin tersine döndüğünü hissediyorum. Ereven'e "İyi şanslar," diyorum.

Sahaya geri dönüyor ve sonra sesleniyor, "Bek! Bize katıl! Senin uzmanlığına ihtiyacımız var, dostum!"

Bek'in öğleden sonra boyunca burada durup bana ters ters bakıp bakmayacağını ya da diğerlerine katılıp katılmayacağını görmek için hareketsiz kalıyorum. Uzun, gergin bir andan sonra, tarlaya doğru yürüyerek uzaklaşıyor.

Rahatlayarak nefes veriyorum.

Josie, "Bir noktada bunu onunla konuşmak zorunda kalacaksın," diye

fısıldar. "Biliyorum. Sadece... şu anda değil."

SA-KHUI, ikiz güneşler batana ve hava soğuyana kadar piçleştirilmiş futbol oynamaya devam ediyor. Eğlencenin bitmesini istemeyen birkaç kişi meşalelerini çıkarıyor ama hava soğuyor ve öğleden sonrayı dışarıda geçirdiğimiz için hepimiz yorgun ve rüzgârdan çatlamış durumdayız. Esneyip Josie'ye yaslanıyorum, o bize birbiri ardına korkunç Noel hikayeleri anlatırken ateşin yanına sokuluyorum. Görünüşe göre korkunç bir çocukluk geçirmiş ve bize ne kadar korkunç olduğuna dair hikayeler anlatmayı seviyor.

Güçlü kollar beni kaldırıp taşıdığına dalıp gidiyorum. Ereven'in yakışıklı yüzünü yanımda görmek için gözlerimi kırıştırıyorum. Bedenimi göğsüne yaslıyor. "Yorgunsun. Seni uyutmama izin ver."

"Yürüyeblirim," diye itiraz ediyorum.

"Yapabileceğini biliyorum. Ama ben seni taşımayı seviyorum" diyor.

Oh. Bek buralarda olmalı, çünkü benimle flört ediyor. Tekrar kollarına yerleşiyorum ve yanağımlı göğsüne bastırıyorum. Sıcak, teni futbol oynadığım zor bir günün teriyle kızarmış, ama buna aldırmiyorum. Kokusunu seviyorum. Aslında ondan hoşlanıyorum. Ve nedense bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Sanki Bek beni rahat bırakmadığı için, başka bir erkeğin flörtünden zevk almakta özgür değilmişim gibi... sahte bir flört olsa ve hiçbir şey ifade etmese bile.

Keşke sahte olmasaydı. Benimle gerçekten ilgilenmesini. Neden, neden Bek'in kabadayılığına kanmak yerine Ereven'i fark etmemiştim?

Beni Megan'ın mağarasına götürüyor ve nazikçe yatağımlı üzerine yatırıyor. Gitmek yerine yanıma oturuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bana sarılıyor. Şimdiye kadar şefkate ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

indiğimizden beri. Bek bana kürklerin dışında hiç dokunmadı ve acaba insanlardan hoşlanıyor mu, yoksa sadece 'sahip olmayı' mı seviyor diye merak ediyorum. Ama Eeven'in eli kolumu okşuyor, diğeri de beni kendine doğru çekiyor ve kendimi... sevilmiş hissediyorum. Gözlerim yaşıyor ve bu küçük jesti için ona teşekkür etmek istiyorum.

"Bir soru sorabilir miyim?" diyor uzun bir süre sonra. Parmakları kolumun alt kısmında izler bırakıyor. Başımı sallıyorum.

"Bek'e aşık mıydın? Herhangi bir noktada?"

Adam yumruklarını çekmiyor. Vay be. Bir an için cevabımı düşündüm. Hiç yapmadığımı itiraf edersem beni kötü mü bulacak? Yoksa anlayacak mı? Umarım anlar. "Uykudan uyandığınızda bir şekilde başka bir gezegene indiğinizi hayal edin. Artık eviniz yok. Güvenlik yok. Burada zayıfsınız ve size yardım etmeleri için tamamen başkalarına bağımlısınız. Uzaylıların bir grup insanın ortaya çıkmasına nasıl tepki vereceğini bilmiyorsunuz. Yanlış bir hareket yapmaktan korkuyorsunuz. Şanslı olan ve rezonansa giren birkaç kişi var. Hemen bir hayat arkadaşı bulurlar ve o insanlar güvendedir. Ama herkes rezonansa girmez. Herkes güvende değildir. Ve kendinize bakamadığınızı düşünün. Avlanamıyorsunuz. Deri yapamıyorsunuz. Yemek yapamıyorsunuz. Sadece kabilenin seni tutacak kadar seveceğini ummak zorundasın." Gözlerimi kapatıyorum, o ilk dehşet günlerini, içimi kemiren belirsizliği hatırlıyorum. "Sonra avcılardan birinin senden hoşlandığına karar verdiğini düşün. Senin eşin olmak istiyor. Kötü birine benzemiyor. Sen ne yapardın?"

"Mmm." Cevabı yanağıma karşı alçak bir gümbürtü oluyor. "Sen emniyet ve güvenliği seçtin. Ama halkımız sana asla zarar vermez. Bunu bilmelisin."

"Bunu şimdi biliyorum," diyorum ona. "İlk geldiğimizde bunu bilmiyordum. Rezonansa girmemiş olsam bile biriyle birlikte olmak daha güvenli hissettirdi." Şimdi Bek'le rezonansa girmedığım için inanamayacağım kadar rahatlamış durumdayım. Her rezonans mutlu sonla bitmiyor ve hayatımın geri kalanını onun parmağı altında yaşamayı hayal edemiyorum. "Benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?"

"Hayatta kalmak için yapmanız gerektiğini düşündüğünüz şeyi yaptığınız için mi? Tabii ki hayır." Eli kolumda geziniyor ve sonra yanağıma okşuyor. "Korkmuşsun. Yapmak zorunda olduğunu hissettiğin şeyi yaptın. Nasıl yargılayabilirim?"

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Yüzlerimizin bu kadar yakın olması beni şaşırtıyor. Bu kadar yakından, terden parıldayan koyu mavi tenini, dolgun alt dudağının ortasındaki çukuru, yüksek elmacık kemiklerini, terli saçlarının kaşlarına yapışmasını, hatta boynuzlarının teniyle birleştiği yeri bile görebiliyorum. Gerçekten çok güzel ve daha önce sa-khui'lerden biri hakkında hiç böyle düşünmemiştim. Bu beni ürkütüyor.

Eeven bana bakıyor. Parmaklarını çenemin altına sürüyor ve sonra burnunu burnuma dayıyor. "İyi uykular Claire."

Sonra beni bırakıyor ve kalkıp sessizce Megan'ın mağarasından çıkıyor. Battaniyelerimin içinde kaldım, artık uykum yoktu. Ve keşke beni öpmüş olsaydı diyorum. Birlikte geçirdiğimiz o anlar gerçek gibiydi. Aramızda özel bir şey vardı.

Ya Bek? Bek hiçbir yerde görünmüyordu.

Ama bu ilişkinin sahte olması gerekiyor mu?

GEORGIE

Istay at Nora'nınyan olarak o İşçiler, sunan

Dagesh onun elini tutup saçlarını okşarken dayanışma ve destek. Bir baba adayına göre oldukça sakin. Bu Muhtemelen iyi bir şey çünkü Nora her kasıldığında hüngür hüngür ağlıyor. Eşini ne kadar çok sevdiğini, onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğini ve Maylak bile eğlenerek gözlerini devirene kadar ağlamaya devam ediyor. Zavallı Nora. Sabah hatırlarsa muhtemelen tüm bu gevezeliklerden pişman olacak. Doğum sancısı çekiyor olsa da onu inanılmaz kıskanıyorum çünkü benim çocuğum hâlâ kızlık organlarımı tekmeliyor, yani benim bebeğim dönmedi. Bu da bebeğimin yakın zamanda ortaya çıkmayacağı anlamına geliyor.

Berbat bir şey.

Nora nihayet doğum yaptığında gece geç bir saattir - mavi tenli ve beyaz-sarı saçları olan küçük, ciyaklayan bir kız. İki dakika sonra mı? İkizi ortaya çıkar, aynı derecede sarışın ve aynı derecede kırgındır.

Sakin Dagesh artık ikizleri olduğu gerçeğine bir kez bakar ve biraz hava almak için mağarayı terk etmek zorunda kalır. Maylak bile biraz şaşırır. Ama Nora şaşmaz. İlk doğan bebeği kucağına alır, göğsüne bastırır ve bize ultra-

memnun bir bakış. "Çok fazla tekmeleme olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyor.

"İkizler inanılmazdır," dedim ona. Şimdi iki kat kıskandım. Bebekleri minik ama çok güzel. Diğerini beslenirken birini kucağıma alıyorum. "İki isim mi seçtin?"

"İsimlerimizi Brangelina yapamıyorum," diye yakınıyor. "Birlikte berbatlar. No-Da? Dag-no? Gesh-ra?"

İkincisinde irkildim. Dagesh'in ismi İngilizcedeki 'g' sesine sahip değil. Daha çok yutkunarak ve gırtlaktan söyleniyor... ve muhtemelen iyi bir eşleştirme yapmak imkansız. "Bir isim karışımı yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Bu sadece bazılarımızın yaptığı bir şey."

Dudağını ısıyor ve gözlerini göğsündeki bebeğe diyor. "Seçtiğim birkaç isim var ama muhtemelen güleceksiniz."

"Yapmayacağım." Kollarımdaki minik yenidoğan beni çok şaşırtıyor. Kalbim kıskançlıktan sıkışıyor. Keşke benim olsaydı. İki kız - Vektal kabile için çok mutlu olacak. Uzun zamandır erkeklerden başka bir şey doğmamıştı ve Harlow'un bir oğlu olduğunda endişelendiğini biliyorum.

"Anna," diyor ve beni hayallerimden uyandırıyor. "Anna ve Elsa. *Karlar* Ülkesi filmindeki gibi."

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Mükemmel."

"Öyle, değil mi?" diye düşünüyor göğsündeki bebeğin beyaz-sarı saçlarını okşarken.

Bir iki saat daha Nora'nın yanında kalıyor, ikizleri beslerken rahat ettiğinden emin oluyorum. Dagesh erkeksi panik atağından kurtuluyor ve minik ikizlerden birini kucağına alıp şaşkınlıkla ona bakıyor. Bu kez eşine sürekli onu sevdiğini söyleyen o oluyor ve Nora yorgun ve terli ama çok mutlu bir şekilde gülümsüyor.

Kıskandığımı söylemiş miydim?

Şifacı Maylak ayrıldığında ben de ayrılıyorum. Birlikte dışarı çıkıyoruz ve ana mağara su damlaları ve birinin horlamasının uzaktan gelen gürültüsü dışında sessiz. "İyi, sağlıklı bir boyuttalar," diyor şifacı bana. "Her şeye rağmen küçükler. Yavrular bir khui'yi kabul etmekte zorlanmayacaktır."

Düşünerek başımı sallıyorum. Sa-khui'ler bir bebeğe khui ortakyaşarlarından birini vermeden önce geleneksel olarak dört gün beklerler. Yeni çocuğa bir khui verebilmek için devasa sa-kohtsk canavarlarından birinin avlanması gerekir ve avlar tehlikeli şeylerdir. Eğer önümüzdeki birkaç gün içinde başka birinin bebeği olursa, çok daha iyi olur. Otomatik olarak karnıma dokunuyorum, ancak bebek beni tekrar ağ bölgemden tekmelediğinde, içimden iç çekiyorum. Hâlâ hareket etmedi. "Belki Stacy ya da Ariana önümüzdeki bir iki gün içinde yavrularını alırlar ve biz de birkaç tanesini birden yaptırabiliriz." Şifacıya düşünceli bir şekilde bakıyorum. "Doğumu başlatabilir misin? Vücudu doğum yapması için ikna edebilir misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Khui'yi sadece yapmak istediği bir şeyi yapmaya ikna edebilirim. Beklenenden daha erken bir yavruya sahip olmak istemeyecektir. Ve yavrunun khui'si olmadığı için onu hiçbir şekilde etkileyemem."

Denemeye değerdi. Ben esnedim, o da yankıladı. "Pekâlâ. Sabah görüşürüz." Ayrılıyor ve Vektal ile paylaştığım mağaraya doğru yürüyorum. Küçük ateşimiz yanıyor ve o da kürklerin üzerinde uyuyor, belli ki eve dönmeme bekliyor.

Biraz acıktım ve susadım ama uyku beni her şeyden çok çağırıyor. Arkadaşımla birlikte yatağa giriyorum ve bedenimi onun kine yaslıyorum.

Vektal uyanıyor ve ben ona doğru sokulurken bile kürkleri üzerime çekiyor. "Yavru mu?" diye mırıldanıyor ve alnıma uykulu bir öpücük konduruyor. "Doğdu mu?"

"İki yavru," diyorum ona. "İkisi de kız."

"Bu çok iyi bir haber," diyor ve yanağını okşuyor. "Yakında bizimkini de alacak mısın, dostum?"

"Keşke. Hâlâ dönüşmedi." Daha fazlasını söylemek istiyorum ama çok yorgunum ve farkına varmadan uyuyakalıyorum.

Ertesi sabah geç saatte UYANDIĞIMDA arkadaşım gitmişti ve yanlış uyumaktan sırtım ağrıyordu. Sevdığım küçük kemik tabaklardan birinde benim için yemek hazırlanmış ve su kabım yeni doldurulmuş. Benimle ilgilendiği için iyi bir adam.

Kürklerim de bitkilerle dolu. Intisar yaprakları. Lezzetli, şekere benzeyen tohumları olan garip hraku. Çay için iyi olan üç yapraklı bitkiler. Her çeşit ot. Kırpık benzeri pembe ağaçların dalları. Her çeşit bitki.

Bu insanlar ökseotu kavramını gerçekten anlamıyor. Battaniyeleri bacaklarımdan iterken gülüyorum ve daha fazla bitki yağıyor. Tüm mağara kaplandı. Vektal bu kadar çok iş yapmak için erken kalkmış olmalı ve iyi ki işe yarar bitkiler seçmiş çünkü bütün bir tarlayı mahvetmiş gibi görünüyor ve buz gezegeninde yeşillik pek de bol değil.

Bu çok tatlı. Beni ne kadar sevdiğini gösteriyor.

Yatağımı ıslattığımı fark ettiğim o korkunç anı neredeyse telafi ediyor. Sırılsıklam olmuş taytım garip bir dehşetle bakıyorum. Bir sonraki anda karnımda keskin bir ağrı dalgalanıyor ve nefesim kesiliyor.

Bebeğimin gelmesini istiyordum. Dileğim kabul oldu.

Yine de bu kadar acıyacağını düşünmemiştim. Bir inilti duyuyorum ve tozluklarımı değiştirmek için yataktan kalkmaya çalışıyorum. Kasılmalar hızlı ve sert geliyor ve bir diğeri içimi parçalamadan önce dizlerime bile gelmemiştim. Tanrım. Doğumun yavaş olması gerekmiyor muydu? İlk kasılma ile bir sonraki arasında neredeyse hiç zaman yoktu. İnleyle inleyle ayağa kalkıyorum, tozluklarımı çıkarıyorum ve sonra bir kasılma daha beni delip geçiyor.

Tozlukları siktir et. Bir kürk kapıp vücuduma sarıyorum, sonra da mağaramdan tökezleyerek çıkıyorum.

"Maylak?"

Maylak!"

Tüm günlerin arasında bugün, ana mağara sessiz. Josie ortak ateş çukurlarından birinin yanında oturmuş bir şeyler diyor. Diğer herkes gitmiş, ancak mağaranın ağzından gelen kahkaha seslerini duyuyorum. Dışarıda muhtemelen futbol oynuyorlar. Sendeleyerek ilerlerken destek için duvara tutunuyorum. Belki üç adım atmıştım ki içime bir acı daha saplanıyor ve iki büküm oluyorum.

"Georgie?" Josie'nin dikişini bıraktığını duyuyorum ve hemen yanıma koşuyor. "İyi misin kızım? Her zamanki neşeli haline benzemiyorsun--"

"Bebeğim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Şifacıyı çağırayım," diye bağırır ve koşarak uzaklaşır.

Şükürler olsun. Mağaranın duvarına yaslanıp bir sonraki kasılma beni parçalamadan önce nefesimi toplamaya çalışıyorum. Josie Maylak'la dönene kadar iki kasılma daha geçirdim ve her biri bir öncekinden daha berbattı. İnsanların doğum yaptığı filmlerde gördüğüm gibi oflayıp puflyuyorum ama tek yaptığım nefes nefese kalmak oluyor.

Maylak yanıma geliyor ve ben ona yaslanırken sıcak, güçlü elleri beni destekliyor. "Hadi yatağına dönelim," diye yatıştırıyor. "Rahatlamalısın."

"Ben uyurken suyum geldi," dedim.

"Josie benim mağaramdan kürk alabilir," diyor, sesi anaç ve sakin. Aynı yaşta olduğumuza inanmak zor. O çok bilge ve dingin, ya ben? Şu anda berbat durumdayım. Beni mağarama götürmesine izin veriyorum ve Josie birkaç dakika sonra bir kucak dolusu battaniye ve Claire ile geri dönüyor. Battanilerimi değiştiriyorlar ve Maylak tekrar yerleşmeme yardım ediyor, tam o sırada karnıma bir kramp daha giriyor.

"Maylak'ın alçak sesle mırıldanması akan su kadar rahatlatıcı: "Bu kit hızlı gelecek gibi görünüyor. Tuniğimi çıkarmama yardım ediyor ve sonra eli karnıma gidiyor.

"Gidip Vektal'in nerede olduğuna bakacağım." Josie bu sözleri ağzından kaçırır ve hemen mağaradan dışarı fırlar.

Claire yanlarına sarılarak ve yoldan uzak durmaya çalışarak kalır.

Bir dakikalığına ortalık gerçekten sessiz, tek ses benim sert nefes alışım. Şifacıya bakıyorum, yüzünde daha dingin bir ifade görmeyi umuyorum. Eli hâlâ karnımın üzerinde ama kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?" Kelimeleri söylerken sesim çatallaşıyor. "Neyin var?"

Daha o söylemeden anlıyorum. "Kit yanlış tarafa çevrilmiş," diyor Maylak, ellerini karnıma bastırıp etrafı yoklarken. Başka bir kasılma başladığında bir çığlık atıyorum. Tanrım, sanki içim dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Yine de haklı. Bebek pozisyon değiştirmede ve günlerdir ayakları aşağıda. Doğum hakkında çok şey bilmiyorum ama işlerin bu şekilde ilerlemesinin yanlış olduğunu biliyorum. "Ne yapacağız? Dönmesini söyleyebilir misin?"

Gözleri açılıyor ve şifacının da panikleminin eşiğinde olduğunu fark ediyorum. "Kitle iletişim kuramıyorum," diye fısıldıyor. "Khui'si yok."

Lanet olsun. *Lanet olsun*. Lanet olası bir *makat* bebek doğuracağım ve kimse bana yardım edemeyecek mi? Paniğe kapıldım ve hiperventilasyona başladım.

Vektal bir an sonra fırtına gibi içeri girdi, gözleri vahşiydi. Josie de arkasından içeri giriyor ve küçük mağaramız bir anda dar geliyor.

Onu susturmak için Maylak'ın elini tutuyorum ve yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum. "Selam bebeğim," diyorum Vektal'a. "Yakınlarda mıydın?"

"Diğerleriyle fuhtbawl oynuyordum." Yatağımızın yanına düşüyor. "Kit geliyor mu?"

"Evet," bir sonraki dalgalı kasılma sırasında dişlerimi sıkmayı başarıyorum ve sadece biraz inliyorum. Vektal'in gözleri açılıyor ve dostum biraz korkmuş görünüyor.

Bir elini çenesinde gezdiriyor ve sonra saçlarını karıştırıyor. "Ne yapabilirim, dostum? Nasıl yardımcı olabilirim?" "Biraz dışarı çıkabilirsen çok sevinirim bebeğim." Uzanıp elini okşuyorum. "Senden bunu istemiyorum.

Bunu gör."

"Ne? Neden?" Elimi uzatıp suratına bir tokat atsaydım, dostumun daha fazla şaşırmış görünebileceğini sanmıyorum. Maylak bile şaşırmış görünüyor.

"Çünkü bu bir süre daha devam edecek ve ben gerçekten huysuzlaşacağım. Sana kötü şeyler söylemek ve bağırarak istemiyorum. Ve... kadınlarla birlikte olmak bir insan geleneğidir."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ama Dagesh-"

"Demek Nora benim kadar geleneksel değil," diye çıkışıyorum. "Ne olmuş yani? Bu seni burada istemediğim gerçeğini değiştirmiyor." Bir kasılma daha içimi parçalıyor ve karnımı tutarak bağıriyorum.

Vektal paniklemiş görünüyor. Önce şifacıya, sonra bana bir bakış attı, belli ki yıkılmıştı.

Yine de fikrimi değiştirmeyeceğim. Eğer bu iş kötüye gidecekse -ki tüm işaretler evet yönünde- bunu görmesini istemiyorum. Bunların hiçbirini. İyi ya da kötü, diğer taraftan çıkana kadar olmaz. Ve onun çıldırdığını görmek? Bu beni daha da çıldırtacak.

"Gitmemi mi istiyorsun?" Güçlü sesinde incinmişlik var.

"İstiyorum." Ve bana inatla bakmaya devam ettiğinde, ona istemediğim kelimelerle saldırıyorum. "Keşke buraya hiç gelmeseydim. Keşke bunların hiçbirisi olmasaydı. Asla!"

Uzun bir süre bana baktı. Sonra eğilip alınma bir öpücük konduruyor ve hışımla mağaramızdan çıkıp gidiyor. İçten içe ırkiliyorum, çünkü onu incittiğimi biliyorum. Ama kendime onu koruduğumu söylüyorum. Çünkü şu anda? Bu bebek çok ters ve bunu nasıl düzelteceğimizi bilmiyorum.

İkimiz de ölebiliriz. Bunu görmesini istemiyorum. Bunların hiçbirini görmesini istemiyorum. Eğer bu ona birkaç çirkin söz söylemem anlamına geliyorsa, söylerim.

Josie bir an sonra sürünerek içeri giriyor ve arkasından eliyle işaret ediyor. "Yo, o Vektal mıydı? Çünkü çok kızgın görünüyordu, dostum. Belki-"

"Onu gönderdim," diyorum ve sonra bir kasılma daha içimi parçalayınca yüzümü buruşturuyorum. "Hoş olmayan şeyler söyledi. Maylak, bir şeyler yapmalıyız."

Şifacı ellerini sıkıyor. *Lanet ellerini sıkar.* "Daha önce hiç ters bir kit teslim etmemiştim." Şimdi çıldıracağıma eminim. Bebeğim içimde sıkıştı ve kimse onu nasıl çıkaracağını bilmiyor.

"Aman Tanrım, ters mi?" Josie ciyaklıyor. "Ne demek ters? Kıç ucu önce çıkıyor gibi mi? Çünkü ben oldukça eminim."

Claire onu susturmak için kolundan tutuyor. "Şimdi olmaz, Josie."

Josie'nin bakışları benden Maylak'a kayıyor. "Tamir edecek misiniz? Bu iğrenç mi olacak? Gözlerimi kapatmalı mıyım?"

Maylak bana "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum" diyor.

"Yani bunun olmasına izin mi vereceğiz?" Nefes nefese kalıyorum ve sesimde histerik bir ton yükseliyor.

"Çünkü bunun benim için işe yaramayacağından oldukça eminim! Eğer bu bebek ters doğarsa, bu kötü haber demektir!"

Josie'nin gözleri büyür ve dörtlüye mağaradan dışarı çıkar.

"Sorunlardan kaçabilmek güzel bir şey olmalı," diye huysuzlanıyorum. Doğum yapan Josie değil sonuçta. Hepsi.

Claire omuz silkiyor ve yatağımın ayak ucunda diz çöküyor. "Sana ne getireyim? Çay? Su? Bir şeyler yemek için?"

Dudağımı ısıyorum ve şifacıya bakıyorum. Maylak ellerini karnıma koymaya devam ediyor ama ne yapacağından emin olmadığı belli. Paniğe kapılıyorum. Bu bebek hızlı geliyor ve yanlış geliyor. Kendime acıyarak gözyaşlarına boğulma dürtüsüyle savaşıyorum. Uzun, çok uzun zamandır ilk kez, keşke Dünya'ya geri dönseydik diyorum. Dünya'da hastaneler, yenidoğan üniteleri ve bebeğiniz ters döndüğünde ne yapacağını bilen insanlar var.

"Sana çay getireyim," diyor Claire ve yataktan bir dal yeşillik koparıyor.

Nedense bu bana komik geliyor ve gülmeye başlıyorum. Belki biraz histerik biriyimdir. Tamam, çok. Her neyse. Gülmek iyi hissettiriyor ve bir sonraki kasılmam boyunca gülüyorum. Bir süre sonra Josie koşmaktan nefesi kesilmiş bir halde döndüğünde hâlâ gülüyordum ve yanında Tiffany vardı. "Şimdi ne olacak?" Onlara hırslıyorum. "Beni doğum yaparken görsünler diye herkesi içeri mi alıyoruz? Gerçekten mi Josie?"

"Tiffany bir çiftlikten," diye ağzından kaçırdı Josie. "Onu bu yüzden aldım." "Çiftlik mi?" Düşünce zincirini takip edemiyorum. "Ne-"

Tiffany etrafa saçılmış bitkileri bir kenara fırçalıyor ve yatağımın ucunda diz çöküyor. Ellerini kalçalarına koydu ve bana sıkıca gülümsedi. "Yani, bunu sadece sığırlarla yaptım. Ama muhtemelen ayıdır, değil mi?"

"Aynı olan ne?" Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor.

"Bebeği çevirmek," diyor Tiffany.

İçimde bir rahatlama hissettim. Umut. Hâlâ panik içindeyim ama en azından birinin bir çözümü var. Bunu düzeltmenin bir yolu var. Tabii ki var. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Sığırlarda," diyor ve bana bir gülümseme sunuyor. Josie'ye bakıyor. "Ellerimi temizlemem için biraz sıcak su ve sabun getirebilir misin?"

Josie tekrar dışarı fırlıyor ve ben ona bağırdığım için özür diliyorum. Daha sonra özür dileyeceğim, hem ondan hem de Vektal'dan, iç organlarım ikiye ayrılmadığı zaman. Bir sonraki kasılma içimi parçalıyor ve yine çığlık atıyorum. İşim bittiğinde bir sürü özür dileyeceğim. Bir sürü. "Sadece bu işi nasıl bitireceğimizi söyle," diye bağırlıyorum.

Tiffany, "Bundan hoşlanmayacaksın," dedi. "Ama daha iyi bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Sadece söyle." Bunu kabul edebilirim.

"Elimi kışına sokacağım," diye ağzından kaçırdı. "Ve bebeği elle çevireceğim." Göz kırıyorum.

"Bu insan diliydi," diyor Maylak. "Ben yakalayamadım. Coo-tur nedir?"

"Göreceksin," diyorum acımasızca ve bir ürperti bastırıyorum. Tanrım, gerçekten seçeneklerim tükenmiş olmalı, çünkü elimdeki tek şey bu. "Acıyacak mı?" Tiffany'ye soruyorum.

"Bilmiyorum. İneklere hiç sormadım." Gülümsemesi özür dileyiciydi.

Karnımda bir kasılma daha hissediyorum ve birden Vektal'i gönderdiğim için çok memnun oluyorum. Başka bir kadın eliyle içimde balık avlarken onu izlemek isteyeceğimi sanmıyorum. Eyvah. Ben de izlemek istediğimi sanmıyorum. "Hadi şu işi bitirelim," diyorum ve destek için Maylak'ın kolunu kavırıyorum.

EVET, haklıyım. Eğlenceli değil ve iyi hissettirmiyor. Aslında, oldukça berbat. Ama kısa bir süre sonra bebek dönüyor ve ondan sonra her şey uçup gidiyor. Ne olduğunu anlamadan doğum tamamlanıyor ve kucağımda bir bebek var. Vektal ile aynı soluk mavi tonunda, boynuzları, kuyruğu ve kız bebeğimin benden miras aldığı tek şey olan kahverengi saç bukleleri olan büyük, ciyak ciyak bağırان sağlıklı bir bebek.

Talie'm çok güzel. Çok güzel.

Fiziksel ve zihinsel olarak bitkin ve hamım. Fiziksel olarak Maylak'ın ilgilenebileceği bir şey ve bu yüzden sessizce uzanıyorum ve khui'mi yırtık eti örmeye ve yorgun bedenimi iyileştirmeye teşvik ederken Talie'yi emziriyorum. Talie bir şampiyon gibi emziriyor ve kiti göğsüme tutup emdiğini hissediyorum ve sadece... bunalmış durumdayım. Tamamen bunalmış durumdayım.

Claire kısa bir süre önce Vektal'in atması için kürke sarılmış ölü doğumla birlikte ayrıldı ve diğerleri de yola koyuldu. Her zaman meşgul olan Josie daha fazla temiz kürk, biraz atıştırmalık ve çoktan soğumuş olan sıcak çay getirdi. Tiffany, Talie çıkar çıkmaz beni biraz yalnız bırakmak isteyerek ayrıldı (ellerini tekrar yıkadığından şüpheleniyorum, onu suçladığımdan değil). Yakında sadece ben ve Maylak olacağız.

Ve Talie. Tatlı, tatlı Talie. Onun yuvarlak bebek yanağına dokunup duruyorum. Küçük yüzü alaca ve kızarmış, gözleri sımsıkı kapalı. Yine de minicik kuyruğuna kadar mükemmel. Emzirirken küçük eli parmağımı kavırıyor ve dört parmağı olduğunu fark ediyorum. Ayak parmaklarını sayıyorum ve üç parmağı olduğunu görüyorum. Hah. Bu onu benim gözümde daha da mükemmelleştiriyor.

Önyargılıyım ama şu ana kadar doğmuş en güzel, en sağlıklı, en tatlı bebek. Onu eşime göstermek için sabırsızlanıyorum.

Elbette, dostum şu anda ondan nefret ettiğimi düşünüyor. Suçluluk duygusu içime hücum ediyor. Onu incittiğim için nefret ediyorum. Hamile ve panik halindeki Georgie'nin böyle bir canavara dönüşmesinden nefret ediyorum. O benden daha iyisini hak ediyor.

Maylak kısa bir süre sonra ayağa kalkar. Yüzü asıktır ve yorgun olduğu bellidir. "Sabah döneceğim ve khui'nizi daha fazla iyileştirmek için ikna edeceğim."

Sabah mı? Gece mi? Mağaranın derinliklerinde bunu söylemek imkansız. Tek bildiğim yorgun ama son derece mutlu olduğum. "Teşekkür ederim, Maylak."

Bana gülümsüyor, koluma dokunuyor ve sonra mağaradan çıkıyor.

Yalnızım... Talie'yle. Bebeğim burada ve hayal ettiğimden çok daha fazlası. Onu kucaklayıp duruyorum, minik el ve ayak parmaklarını sayıyorum ve bana benzediği yönleri (burnum, saçlarım, parmaklarım) ve Vektal'a benzediği yönleri (diğer her şey) seçiyorum. Çıplak göğsüme kıvrılmış, huzur içinde uyuyor ve ben onun sonsuza dek orada, bana sarılmış bir şekilde kalmasını istiyorum.

Biri mağaraya giriyor ve küçük mutluluk kozamızı kırıyor. Kafamı kaldırdım ve o Vektal'dı.

Eşim. Aşkim.

Ve ben ona karşı tam bir pislik oldum.

Sıcak gözyaşları hemen yüzümden aşağı akmaya başlıyor. "O burada," diyorum hıçkırıklar arasında. "O burada ve mükemmel ve ben bir pisliğim."

Talie'yle sarmalandığım kürklerin kenarına doğru ilerliyor. Bize bakarken yüzünde şaşkın bir ifade var. Bebek mırıldanıyor, biraz anne sütü tükürüyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor. Minik yüzünü bir parça deriyle siliyorum ve sonra tekrar kundaklıyorum. Vektal onu izliyor ve sonra bakışları benimkilerle buluşuyor. "Onu tutabilir miyim?"

Oh. Vay canına, ben gerçekten bir pisliğim. Teklif bile etmedim ve kız da onun. Bebeği ona uzatıyorum, her parçam onu kucağımda tutmak istediğimi haykırsa da, oyuncağı olan açgözlü bir çocuk gibi. "Başını destekle," diyorum onu kollarına alırken. Neden bu kadar paranoyaklaştığımı bilmiyorum - onu tutuş şekli mükemmel. Talie'nin küçücük bedenini kocaman elleriyle kavırıyor ve ona saygıya benzer bir ifadeyle bakıyor.

"O çok güzel," diye fısıldıyor. Onu göğsüne yaklaştırıyor, sanki gezegendeki en değerli şeymiş gibi ona sarılıyor. Gerçekten de öyle. Bana şaşkınlık ve hayranlıkla yumuşak bir bakış atıyor. "İyi iş çıkardın, dostum."

Tekrar ağlamaya başlıyorum, çünkü o çok iyi davranıyor ve ben daha önce ona çok kötü davrandım. "Söylediklerimde ciddi değildim," diyorum hıçkırıklar arasında. "Burada seninle olmayı seviyorum. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Sen ve bebeğimiz. Buraya geldiğim için bir an bile pişmanlık duymadım. I-"

Bebek kıpırdanıyor ve Vektal onu rahatlatmak için biraz sallıyor, bunu yaparken de mırıldanıyor. Bir süre sonra bebek tekrar sakinleşiyor. Bana sırtıyor ve onu geri veriyor. Onu alıyorum, bu kadar çabuk geri vermesine şaşıyorum, özellikle de bebeklerle arası iyiymen.

Yanımdaki kürklerin içine giriyor ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Daha önce bana söylediklerinden dolayı endişeli misin?"

Burnumu çekiyorum, çünkü gözyaşlarım geri dönmekle tehdit ediyor. "Öyle demek istemedim. Hiçbirini. Sadece doğumla ilgili garip şeyler oluyordu ve beni acı içinde görmeni istemedim, bu yüzden seni odadan çıkarmak için elimden geleni söyledim."

"Neden beni orada istemedin?" Büyük eli omzumu sıkıyor. "Ben senin eşimim. Her zaman yanında olmalıyım, özellikle de acı çektiğinde."

Sözlerimi geri yuttum. Gerçek şu ki, bebeğimi çıkaramazlarsa ertesi gün yaşayıp yaşayamayacağımı bilmiyordum. Vektal'in beni mutlu ve sağlıklı hatırlamasını istiyordum, acı içinde çığlık atarken ve Tiffany'nin eli

Kızlık organımı kaldırdım. Uzun bir süre sonra, "Sadece en iyi anım değildi. Lütfen senden ya da buradan nefret ettiğimi düşünme. Seni seviyorum. Eve gidebilseydim bile burada seninle kalırdım. Hiçbirinde ciddi değildim."

"Tabii ki yapmadın, dostum." Vektal yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe siliyor. "Stresliydin ve yavrularımız geliyordu. Acı içindeydin. İstemediğin şeyler söyledin. Sözlerinin gerçek olduğunu bir an bile düşünmedim."

Bunu bana karşı kullanmıyor mu? Ben yaşayan en şanslı kadını. "Seni çok seviyorum," diyorum ona, boğazımdaki düğüm kocaman. "Sen benim dünyamsın."

Yanağımı okşuyor ve affedildiğimi biliyorum. Başımı omzuna yaslıyorum ve sakın ve sessiz bir şekilde yeni bebeğimizin uyumasını izliyoruz. Dalgınca yanağımı okşuyor ve ikimiz de uzun bir süre konuşmuyoruz.

Talie burnunu kırıştırıyor ve sanki feryat edecekmış gibi yüzünü buruşturuyor. Nefesimi tutuyorum ve küçük yumrukları havada uçuşuyor. Sonra gürültülü bir osuruk çıkartıyor ve tekrar sakinleşiyor. Bebekler. İğrenç sesler çıkardıklarında bile çok sevimliler.

Vektal onu tekrar kollarımdan alıyor ve kendine yakın tutuyor. "O çok güzel," diye mırıldanıyor. "Tıpkı annesi gibi." Tam ben yine ağlamaya başlamışken, Vektal kızın minik elini kaldırıyor ve kız dört minicik parmağını Vektal'ın büyük mavi elinin etrafına doluyor.

Tamamen eriyorum.

"Ona ne isim verdin?" diye soruyor.

"Talie," diyorum usulca. "Vektal ve Georgie için. İkimizin de adının son kısmı." Benimki aslında Georgina ama kimse bana öyle seslenmiyor.

"Bir kızım olacağını hiç düşünmemiştim," diye düşünüyor onun minik elini tutarken. "Ama şimdi o burada olduğuna göre, başka bir şey düşünemiyorum."

Yorgun ama mutlu bir şekilde ona yaslanıyorum. "Oldukça harika, değil mi?"

"Öyle." Başımı öpüyor. "Sen de öylesin." Başımı tekrar ona yasladığımda iç geçiriyor. "Ne?"

Merakla soruyorum.

"Bu insan tatillerinin buna değdiğine ikna olmadım." Daha önceki çabalarından dolayı hâlâ yapraklarla kaplı olan küçük mağaramızı işaret ediyor. "Yaptığım onca işe bak, eşim sikime tek bir öpücük bile kondurmadı."

Alaycı homurtularım kıkırdamaya dönüşüyor ve yan tarafına bir yumruk atıyorum. "Arkadaşın bugün biraz meşguldü." "Öyleydi." Sırıttırıyor ve ben de dalga geçtiğini anlıyorum.

CLAIRE

Afew günler daha sonra sonra Talie oldu doğdu, Nora,

Dagesh, Vektal, Georgie ve birkaç avcıdan oluşan bir grup, üç bebek için sa-kohtsk avına gitmek üzere yola çıkar.

Birkaç günlüğüne gidecekler ve bizim 'tatilimiz' zaten bir süredir devam ediyor. Onlar yokken kutlamayı bir ziyafet ve hediye verme ile bitirmeye karar verdik ve Harlow, yeni doğanlar evde olmayacağı için taş kesicisini kullanmaya çalışacak.

Tatil kutlamaları çeşitli nedenlerle sona erdiğinde üzüleceğim. Eğlenceliydi ve bunu tam temaslı bir spor sanan iri yarı sa-khui avcıları arasındaki günlük futbol maçlarından keyif aldım. Yine de onları izlemek çok güzel, çünkü hareket ederken son derece zarifler. Ayrıca neredeyse çıplak ve kaslıdırlar. Bu tam olarak bir angarya değil ve Tiffany, Josie ve ben dışarıda pişmiş hraku tohumları atıştırarak ve kenarda izleyerek çok zaman geçiriyoruz.

Bayram kutlamaları sayesinde son zamanlarda mağaralarda neşeli bir ruh var. İnsanlar daha çok gülüyor, daha çok oynuyor ve küçük Esha ve Sessah - tek küçük çocuklar - her ikisinin de sevinçten ciyaklamasına neden olan günlük hediyeler alıyorlar. Farli onlardan daha büyük ama o da ailesinden hediyeler alıyor ve o da aynı derecede memnun (daha sessiz olsa da).

Bugün resmi 'kutlama ve ziyafet' günü ve yarından sonraki gün kabile tekrar bölünecek ve Aehako'nun mağarasındaki herkes eve dönüş yolculuğuna başlayacak. Bunu dört gözle beklemiyorum. Eşyalarım hâlâ Bek'in mağarasında ama birkaç kürk ve birkaç dokuma sepet umurumda değil. Tiffany ve Josie ile bekarlığa veda mağarasına geri dönebilirim. Eve döndüğümüzde Bek'le konuşmamak için hiçbir bahanem kalmayacak. İzlenecek futbol maçları, Noel şarkıları, Nora'yı da dahil etmek için latkeler gibi yapılmış kök kekler olmayacak. Her şey normal sessizliğine geri dönecek. Harlow birkaç mağara açmayı başarsa bile, temizlenmesi gereken çok fazla kaya olacak ve birkaç ay boyunca kimse taşınmaya hazır olmayacak.

En kötüsü de ne? Ereven Vektal'ın mağarasında yaşıyor ve ben yaşamıyorum.

Sadece bir haftadır burada olmamız ve şimdiden onu geride bırakmaktan korkuyor olmam çok garip. Gerçek şu ki, onun etrafında olmayı seviyorum. Ereven düşünceli ve esprili biri. Zekice yorumlar yapıyor ve bana o sakın ifadesinin altında çok şey olduğunu söylüyor. Bazen ben Tiffany ve Josie ile takılırken futbol oynamayı bırakıp yanıma uzanıyor ve eli bacağıma dolanıyor, kayıtsızca sahipleniyor. Sadece o küçük dokunuş bile yüzümün kızarmasına ve heyecanlanmama neden oluyor.

Beni bir daha öpmeye çalışmadı. Ya da bana sokulmaya. Ya da herhangi bir şey. Kendimi, birbirimizi yalnız bulabileceğimiz, kollarımı ona dolayabileceğim ve onun da beni öpmek isteyip istemediğini görebileceğim birkaç çalıntı an için dua ederken buluyorum. Ama o kadar cesur değilim ve asla yalnız kalmıyoruz. Her zaman yanımızda biri oluyor.

Şu anda olduğu gibi. Aşçımız Stacy, Nora sa-kohtsk avında olmasına rağmen ziyafetimiz için latkelerden sorumlu oldu. Ereven 'hindilerimiz' olarak kullanılmak üzere birkaç tombul tırpan gagası getirdi ve Megan ile ben de onları yolup son birkaç gündür mağaralarda ortaya çıkan sonsuz ot yığınlarından bazılarıyla doldurmaya çalışıyorduk. Ereven birkaç dakika oyalandı ama yalnız kalamayacağımız belli olunca günün futbol maçına katılmak üzere yola çıktı.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Başka bir ilişkiye girmek için çok erken. Sonra bunun gerçek bir ilişki olmadığını hatırlıyorum ve daha da kötü hissediyorum. Sadece benden hoşlanıyormuş gibi yapan bir adama aşık oldum. Çok üzgünüm. Mutlu ve bağımsız olmalıyım ama tek düşünebildiğim Ereven ve onun ne kadar iyi olduğu ve gülümsediğinde ne kadar güzel görüldüğü.

"Peki hiç hediye verecek misin?" Josie kucağındaki şişko ölü kuştan bir avuç tüy koparıırken bana soruyor. Tırpan gagaları tam olarak Dünya'da düşündüğümüz gibi kuşlar değiller, ama yeterince yakınlar ve tüyleri var, bu yüzden aklımda kuşlar. Ayrıca, onlara kedi-kertenkele-kuş-şeyler demek zor, özellikle de beynim genetik yapbozun hangi parçasının ne olduğunu belirlemeye çalışırken. 'Kuş' en kolayı gibi görünüyor. Ve en lezzetli.

"Ben mi?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, kucağındaki kuş. Hey kuş, bugün hiç hediye dağıtacak mısın?"

"Seni bu kuşla pataklayacağım," diye takılıyor ona. "Ve... belki."

"Ooooh. Ereven için mi?" Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "İkinizi çok yakınlaştırdım gördüm. Ve her geldiğinde onu gözleriyle yiyorsun."

"Yok!" Yine de yanaklarımdaki sıcak kızarıklık aksini söylüyor. Ondan deli gibi etkilendiğimi bu kadar belli ediyor muyum? Sahte ilişkimizi gizli tutuyoruz (Bek'in etrafta olduğu zamanlar hariç) ama başkalarının fark etmesinden garip bir şekilde memnunum. Gerçek şu ki, Ereven için bir hediye üzerinde çalışıyordum. Bitirmek için dün gece geç saatlere kadar çalıştım. Pelerini sıcak tutuyor ama yıpranmış ve üzerindeki başlık da yıpranmış ve yırtık pırtık. Ona kalın bir kürk astar, boynuzları için kesikler ve kenarına biraz süslü dikişle yeni bir tane yaptım. Fazla bir şey değil ama elimde fazla bir şey yok. Josie'nin yanında bunu tartışmak tuhaf geliyor, o yüzden konuyu tekrar ona getiriyorum. "Hiç hediye aldın mı?"

"Ben mi? Hayır. Tiff kabiledaki tüm erkekleri tavlama ile meşgul." Sırıttıyor. "Sanırım son sayımda talip listesi dörde çıktı. Belki de beş."

"Zavallı şey," diye mırıldanıyorum.

Josie kıkırdıyor. "Değil mi? Davranışlarına bakınca bunun dünyadaki en kötü şey olduğunu sanırsın. Şu anda Maylak'la birlikte saklanıyor ve ot toplamaya gidiyor. Sanki yeterince otumuz yokmuş gibi?" Yanındaki taşan kâseyi işaret ediyor. Haklı, fazlasıyla otumuz var. "Sadece birkaç saatliğine dışarı çıkıp saklanabilsin diye."

"Peki ya Haeden?" diye sordum. Futbol maçında Roka'nı yere serdiğini hatırlıyorum.

"Bana hediye mi veriyorsun? Kızım, lütfen." Josie homurdanır ve kuşundan bir avuç tüy daha koparır. "O adamın bana verebileceği tek hediye bir torba yanan kakadır. Birbirimizden nefret ettiğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Mmmhmm." Bu konuda oldukça sesli görünüyorlar. Yine de bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Birbirlerinden nefret ettiklerini söylüyorlar ama kendilerini sık sık birbirlerinin yanında buluyorlar.

"Ciddiyim. Ben adamdan nefret ediyorum, o da benden nefret ediyor." Bir tüy daha koparıyor. "Bence eğer rezonansa girersek dünyanın sonu falan gelir."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü bu duyguyu biliyorum. Bek'e rezonansa girersem ne olacağını düşündüğümde böyle hissediyorum. Her ne sebeple olursa olsun khui'm devreye girip beni rezonansa sokmadığı için şanslıyım. Belki de çoğundan daha seçici davranıyordur. Belki de Bek'in benim için kötü olduğunu biliyordur.

Belki de bu lanet şey ilişkiler konusunda benden daha iyidir. Josie, Haeden'in ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında gevezelik edip dururken kuşumun tüylerini yoluyorum. Konuşmasını dinliyorum, arada bir mırıldanarak onaylıyorum. Kuşumu bitiriyorum, onunkini bitirmesine yardım ediyorum ve sonra onları yağla ovuyoruz, otlarla dolduruyoruz ve yavaşça kızartmak için ateş çukurunun üzerine tükürüyoruz. İşimiz bittiğinde ikimiz de dağınık ve iğrenç durumdaydık.

"Sabuna ihtiyacım var," diyor Josie, ellerini kirli tuniğine silerken. "Ve ben yokum. Gidip depoda çilek olup olmadığınızı kontrol edeyim."

"Ben burada bekleyeceğim," diyorum ona, kuşların her iki tarafının da eşit şekilde kızarması için şişlerden birini yavaşça çevirirken. Sa- khui'ler pişmiş eti pek sevmiyorlar ama bayram yemeklerimizi merak ediyorlar. O kadar çok tırpan gagası olacak ki herkes tadına bakacak. Yakınlarda, Stacy yağlanmış derme çatma tavasında kök-latke üstüne kök-latke pişiriyor. İyi olmalılar, çünkü küçük Esha arada bir içeri girip bir tane istiyor.

Mağaralarda Ereven'den iz yok, o yüzden dışarıda futbol oynuyor olmalı. Onu, boynuna yapışmış terli saçlarını düşünüyorum ve içimde tuhaf bir arzu titremesi hissediyorum. Vay canına. Aylardır seks yapmamıştım - çok çok daha uzun zamandır iyi seks yapmamıştım - ve ihtiyacımın gücüne şaşırdım. Bek başlarda iyiydi ama mağarasına girdiğim andan itibaren çabalamayı bıraktı ve seks ani ve tatminsiz bir hal aldı. Diğer kadınlar eşlerinden ve mahmuzlarından bahsedip duruyorlar ama belki de Bek'in bu konuda bir eksiği vardır, çünkü tek yaptığı beni rahatsız edici yerlerimden dürtmek oldu. Ereven'in mahmuzunu merak ediyorum. Sonra bunu düşündüğüm için kendimi biraz sapık gibi hissediyorum.

Biz sadece arkadaşız ve o bana iyilik yapıyor. Kendime böyle işkence ettiğim için deliriyorum. İki gün içinde ben mağarama döneceğim, o da burada kalacak. Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi kim bilebilir?

Harlow'un kesicisi çalışmaya başlar, tiz bir vınlama kısa sürede daha da yükselir. Rukh, göğsüne yasladığı bebek Rukhar'la mağaradan dışarı çıkar, bebeğin kulakları kürklü susturucularla kaplıdır. Kesicinin aralıksız vızıltısı gittikçe daha da yükseliyor, kayayı kestikçe ses daha da hırıltılı hale geliyor. Dişliyorum

Dışlerimi sıkıyorum ve tükürüğün üzerindeki tırpan gagalarına bir tur daha attırıyorum. Stacy bana bakıp bir şeyler söylüyor ama ben onu duyamıyorum. Bunu belirtmek için kulağıma dokunuyorum ve o da gözlerini devirip elini sallayarak bana boş ver diyor.

Gözümün ucuyla bir şey beliriyor. Mağaradaki ses o kadar yüksek ki yaklaşan kişiyi duymadım ve irkilerek sıçradım.

Bu bir kolye. Güzel kemikler ağartılmış, boyanmış ve farklı şekillerde oyulduktan sonra deri bir kordona dizilmiş. Çok güzel bir şey. Ama onu tutan el?

Bek.

Midem mutsuzca düğümleniyor. Kolyeye bakıyorum ve büyük bir suçluluk hissediyorum. Belli ki çok zamanını almış. Beni geri istiyor. Bu çok açık. Ama onsuz kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, onu incitme düşüncesi beni ne kadar suçlu hissettirse de bunu yapamayacağımı biliyorum. Onunla konuşmalı ve her şeyi açıklığa kavuşturmalıyım. O kötü bir adam değil. Kötü biri olmadığını biliyorum. Sadece sinirli ve zorba biri ve ben o kadar korkağım ki birlikte olması gereken son kişi benim.

Ben de koluna dokunup mağara girişini işaret ettim. Dışarıda konuşabiliriz, kendi düşüncelerimizi duyabileceğimiz bir yerde.

Bana kolyeyi bir kez daha uzattı.

Yine görmezden geliyorum. Bunun yerine ayağa kalkıyorum, ellerimi ince deri bir havluya siliyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. Beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakıyorum, takip ediyor ama yüzünde pek de hayra alamet olmayan sert bir ifade var.

Evet, sanırım bir ayrılık konuşması duymak istemiyor. Kendimi zihinsel olarak çelikleştiriyorum. Çok kötü, çünkü bir tane yapacak. Onun yanında dışarı çıkıyorum. Birkaç dakika içinde, çıtırdayan karın içindeyiz ve her zaman olduğu gibi, sert hava nefesimi kesiyor. İkiz güneşler doğmuş olsa bile, buz gezegeninde hava hâlâ çok soğuk. Her zaman. Yakınlarda bir futbol maçı oynanıyor ve Farli kendini yaşlı Vadren'e atarak onun dikkatini bir sonraki golü atmaktan uzaklaştırmaya çalışıyor. Ereven diğerleriyle birlikte sahaya çıkmış, gülüyor. Zinde avcılarının çoğu sa-kohtsk avına çıkmış durumda ve saha yaşlılar ve birkaç kabile kadınıyla dolu. Geride kalan birkaç erkek var - Bek, belli ki, ve Ereven, gerçi onun neden kaldığını anlamış değilim. Belki de bayram ruhuna sandığımdan daha fazla kapıldı ve avlanmaktan çok kutlama yapmak istedi.

Hem futbolculardan hem de mağara girişinden epey uzaklaşana kadar rüzgârdan uzak durarak uçurum duvarı boyunca ilerliyoruz. Burada Harlow'un kesicisi kulak tırmalayan bir çığlık değil, sadece rahatsız edici bir uğultu. Uzaktaki bir tepede Rukh'un yürüdüğünü görüyorum, oğlu göğsüne yaslanmış, onu da gürültüden uzak tutuyor. Soğuğa uygun giyinmedim, üzerimde sadece bol bir deri tunik ve tozluk var ama bunun uzun sürmeyeceğini umuyorum. Ve eğer sürerse, içeri girmek için iyi bir bahanem olacak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Bek'e bakıyorum.

"Konuşmamız gerek." Kolyeyi bana uzatıyor. "Bunun üzerinde saatlerce çalıştım."

"Ve çok güzel. Gerçekten yeteneklisin." Kızgınlığımı gizlemek için sesimi yumuşatıyorum ve tekrar ona doğru itiyorum. "Ama bunu senden alamam. Artık seninle birlikte olmak istemiyorum. Lütfen anla. Seni incitmeye çalışmıyorum. Ben sadece... bu ilişkide seninle aynı şeyleri istemiyorum."

Bek kaşlarını çatır. Kolyeyi karın içine fırlatır. "Sen benim eşimsin."

"Değilim," diye araya giriyorum. "Biz hiç uyum sağlayamadık. Bundan sonra da olacağımızdan şüpheliyim. Ortak yaşam alanları ve duygular dışında bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok ve şu anda ikisi de yok."

"İmkânsız davranıyorsun," diye hırlayarak yaklaşıyor. "Bu da anlamadığım insan ritüellerinden biri mi? Bunu beni kızdırmak için mi söylüyorsun?"

Geri adım atmayı reddediyorum. İsteddiği kadar hırlayıp sinsice yaklaşabilir ama ben ona geri dönmeyeceğim. "Bu konuda nazik olmaya çalışıyorum Bek. Hâlâ aynı kabilenin bir parçasıyız ve bu değişmeyecek. Sadece artık senin kürk ısıtıcın olmak istemiyorum, tamam mı? Birbirimize karşı dürüst olalım. Sen de beni istemiyorsun. Beni sinir bozucu buluyorsun. İşe yaramaz olduğumu düşünüyorsun. Ağlamamdan nefret ediyorsun. Seni rahatsız eden şeylerin uzun bir listesi var. Bence beni kaybetmek istemiyorsun çünkü bir eşe sahip olmak bir çeşit gurur meselesi. Ama biz birbirimiz için gerçekten iyi değiliz, sana söz veriyorum." Tanrım, o kadar çok konuşuyorum ki Josie gibi konuşuyorum. "Arkadaş olarak ayrılmayı ve bunu zorlaştırmamayı kabul edemez miyiz?"

"Ben senin arkadaşın değilim," diye alay ediyor Bek. "Ben senin dostunum, sen de benim." Daha da yaklaşıyor ve beni neredeyse taş duvara yapııştırıyor. Kalbim küt küt atmaya başlıyor, içimi bir endişe kaplıyor. Bek eğiliyor --

Ve sonra acımasızca bir kenara itilir.

Ereven orada, karın içine düşmüş olan Bek'in başında duruyor. Normalde sakın olan yüzü öfkeyle dolmuş ve dudakları hırıltıyla geriye çekilerek keskin dişlerini ortaya çıkarmış.

"Hayır dedi, Bek. Onu rahat bırak."

Bek yavaşça kendini yerden kaldırıyor ve sanki sorun bende değil de ondaymış gibi Ereven'e bakıyor. "Görüyorum ki çoktan başkalarının kürklerine geçmiş. Bana yaptığı gibi senden de bıkmayacağını mı sanıyorsun Ereven?"

Gülüyorum. İki adam da bana bakmak için dönüyor ama kendimi tutamıyorum. Bu fikir bana tamamen gülünç geliyor. Ereven'le uzun süredir yakın olmasam da, onun iyi yüreğini gördüm. Beni asla Bek'in yaptığı gibi ezmeye çalışmayacağını biliyorum. Bek'leyken tüm sinyaller oradaydı ama ben sevgiden çok güvenliğe ihtiyacım olduğuna inanarak onları isteyerek görmezden geldim.

Artık güvende olduğuma göre, daha fazlasını istiyorum.

Bek kahkahalarına kaşlarını çatıyor. Durdurmaya çalışıyorum ama kalbim sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hızla atıyor. Yine de ayaklarımın bir santim bile hareket etmediğinden eminim. Sadece çarpıyor, çarpıyor ve bir elimi göğsüme koyup sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Fotoğraf artık Bek'te. Bunu yüzünde görebiliyorum. Ereven benimle uğraşılmasına izin vermeyeceğini açıkça belirtti ve Bek sadece kendi ayakları üzerinde durmayanlara zorbalık etmeyi seviyor.

Eski dostum kendini kardan kaldırıp uzaklaşırken Ereven bana dönüyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve sanki zarar görmesinden endişe ettiği değerli bir şeymişim gibi beni tarıyor. "İyi misin Claire?"

Başımı salladım.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, bu beni ürküten bir hareket. Sa-khui'ye öpüşmenin ne olduğu öğretilmeli. Beni öpmeyi bilmesine şaşırdım.

Aslında beni öpmesine ben de şaşırdım.

"Geri dönme," diyor Ereven ve sesi benim hissettiğim kadar soluksuz çıkıyor. "Diğerleri gittiğinde benimle kal, mağaramda."

Gözlerim büyüdü. "Sadece rol yaptığını sanıyordum." Şimdi kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. O kadar yüksek sesle atıyor ki, Harlow'un sürekli öğüten taş kesicisinden herkesin duyacağına yemin edebilirim.

"Numara yapmak mı?"

"Benden hoşlanıyormuş gibi davranmak. Bana kur yapmak için."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve üzgün görünüyor. "Rol yaptığımızı mı düşünüyorsun Claire? Sana kur yapıp yapamayacağımı sordum. Sen de evet dedin."

Oh. Çok aptalım. O sordu. Ben sadece bunu kibarlık olsun diye yaptığını düşünmüştüm. Benden hoşlandığı için değil. Geri çekildiğinde, ellerini tuttum. "Bekle. Hayır, memnun oldum." Durakladı ve ben devam ettim. "Senden hoşlandığımı ve senin de sadece iyi davrandığını sanıyordum."

"Güzel mi?" Ellerimden birini bırakıyor ve kalbinin üzerinde bir yumruk sıkıyor. "Güzel mi? Seni görünce kalbim sanki göğsümün içinde bir düzine dvesti koşuyormuş gibi çarpıyor."

Komik, ben de aynı şekilde vuruyorum. Kızarmış ve heyecanlı hissediyorum. Her yerim heyecanlı. Karıncalanma. Bir önseziyle, elimi göğsüne koyup kalbini kapattım.

Aynı anda ikimiz de mırıldanmaya başladık.

CLAIRE

Igasp. İnanılmaz görünüyor. Zamanlama

daha mükemmel olabilirdi, ama işte.

Ereven ve ben rezonansa giriyoruz. Eş olacağız. Benim khui'm onunkini seçti. Ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor ve o kadar yüksek sesle yankılanıyorum ki boğazımdan gelen mırıltıyı duyabiliyorum. Bu çok garip. Tuhaf ama yine de mükemmel.

Ereven'in eli benimkinin üzerinden geçiyor ve göğsüne bastırıyor. Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve bu gülümseme gittikçe genişleyerek kulaktan kulağa sırtına kadar devam ediyor. "Görünüşe göre khuilerimiz bir araya gelmek için çok geç kaldığımıza karar vermişler."

Gülüyorum, kıkırdamalar beni ele geçiriyor. "Sanırım öyle." Oh, çok mutluyum. Kendimi tamamlanmış hissediyorum. Ve bu sadece rezonans değil, Ereven. Birbirimize bağlı olduğumuzu, birlikte olmamız gerektiğini biliyorum. Çok doğru geliyor. "Buna inanamıyorum."

"Yapabilirim," diyor, son derece ciddi. Elini uzatıp yanağımı okşuyor. "Seninle tanıştığımdan beri sana çekiliyorum. Buraya geldiğinden beri."

O zamandan beri... ama bir yıldan fazla oldu. Hatta daha da uzun. Çenem yine düştü. "Ama neden hiçbir şey söylemedin?"

"Hemen Bek'e gittiniz." Omuz silkiyor. "Senin mutlu olmanı her şeyden çok istiyordum ve sen onunla mutlu görünüyordun."

Başımı sallıyorum ve ellerimi onun üzerine koyuyorum. Ellerimi ona koymadan duramıyorum aslında ve parmak uçlarımda altındaki hafif terli tenini hissetmeyi seviyorum. "Onunla gittim çünkü korkuyordum ve o da ilgileniyor gibiydi. Seni hiç... görmedim." Nedense bu beni ağlamaklı yapıyor. Sıcak gözyaşları hücum ediyor ve ağlamaya başlıyorum. "Tanrım, bu kulağa çok korkunç geliyor ama doğru. Seni hiç görmedim Ereven. Hiç dikkat etmedim. Ve onunla bir yıl geçirdim."

"Sus," dedi bana, gözyaşlarımı şefkatle silerek. "Olan oldu ve hiç pişman değilim, çünkü artık benimsin ve kimse buna karışamaz."

Bundan pek emin değilim. "Bek-"

"Bek'in inadı bile rezonansla boy ölçüşemez. Seni kaybetti." Ereven yaklaşıp beni kendine doğru çekiyor ve burnu burnuma değiyor. "Sen benimsin ve ben de seninim."

Kulağa hoş geliyor. Düşüncesizce yüzümü onunkine doğru eğiyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Ağzı kapalı öpüyor, bu da bana daha önce hiç gerçekten öpüşmediğini söylüyor. Bu adama gösterebileceğim pek çok şey var. Kolları belime dolanırken ellerim karmakarışık saçlarında dolanıyor ve küçük ısırıklar ve dilimin fiskeleriyle dudaklarını ayırmaya ikna ediyorum.

Ağzının içine nazikçe vurduğumda sertleşiyor ve geri çekiliyor, açıkça şaşırmış.

"Hoşuna gitmedi mi?" Tereddütle sordum.

Yanakları mavinin daha koyu bir tonuyla kızarmış gibi görünüyor. Yüzü mü kızarıyor? "Çok fazla hoşuma gitti. Sadece bilmiyordum..." sesi kesiliyor. "Tekrar yapabilir miyiz?" diye ağzından kaçırıyor bir an düşündükten sonra. "Dillerle mi?"

"İstedğin kadar dille yapabiliriz." Ve ona ne kadar çok olduğunu gösterdim. Kendimi dünyanın en iyi öpücüsü olarak görmüyorum, ama Ereven'le? Hiç fark etmez. Ağzımın onunkine her dokunuşunu, dilimin her fırçasını seviyor. Dişlerimiz birbirine çarptığında bile, bu yine de seksi. Coşkuyla karşılık veriyor ve çok geçmeden ağzı ve diliyle öpücüklerimi taklit ediyor ve sonra kendimi onun içinde kaybediyorum, ağzı

beni tamamen nefessiz ve ihtiyaç dolu bırakacak şekilde benimkini fethediyor. Birbirine bastırılmış göğüslerimiz, uğuldayan khuilerimizin gücüyle neredeyse titreşiyor.

Uğuldayan tek şey khui'm değil. Ereven'in dokunuşuyla bedenim zonklıyor ve canlanıyor. Sanki ilk kez uyanıyormuşum gibi hissediyorum - Bek'le birlikte olmak böyle bir şey değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Kool-Aid ile şarabı karşılaştırmak gibi. Biri zengin, kadifemsi ve lezzetli, diğeri ise sadece... kırmızı. Giysilerimin altında meme uçlarım ağrıyor ve kalçalarımın arasında sanki uzun zamandır geliyormuş gibi bir karıncalanma var. Bu adamı istiyorum, boynuzları, mavi teni, keskin dişleri ve her şeyiyle. Dudaklarımızla birbirimizi yiyip bitirerek öpüşmeye devam ediyoruz.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Ereven beni kollarının arasına alıyor ve ayaklarımı yerden kesiyor. Dudaklarımız hâlâ birbirine kilitli. Tepeye doğru yürümeye başlıyor ve ben şaşkınlıkla ağzımı onun sıcak öpücüklerinden çekiyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Çiftleşeceğiz," diyor bana ve alt dudağımı ısıtıyor.

Vücuduma bir ürperti yayılıyor ve iniltimi bastırmak zorunda kalıyorum. "Nerede?" "Özel bir yere. O mağaraya geri dönmeyeceğim, orası insanlarla dolup taşarken olmaz."

Haklı. Ama üşüyorum ve hava şartlarına uygun giyinmedim. "Sıcak bir yer mi?" Gözlerindeki bakış kavurucu. "Seni sıcak tutacağım."

İhtiyaçtan titriyorum. Eminim yapacaktır.

Rezonans içimizde uğulduyor ve her adımın tamamlanması bir milyon yıl sürüyormuş gibi geliyor. Onu öpmekten duramıyorum; ağzım çenesinde, elmacık kemiğinde, boynunda, kulağında geziniyor. Onu öpmeyi asla bırakmak istemiyorum. Sonra onun artık benim olduğunu ve onu öpmeyi asla bırakmak zorunda olmadığını fark ettiğimde sevinçle doluyorum. Asla.

Ereven'in kulağını dillemekten başımı kaldırdığımda hareket etmeyi bıraktığımı fark ediyorum. Pembe, çürük ağaçlardan oluşan küçük bir çalılıktayız ve etrafımızı uçurumların yüksek duvarları çevreliyor. Burada rüzgâr daha az, ama hâlâ kar ve açık hava var. Burada mı duracağız? Sormak için ağzımı açıyorum ve ben sorarken Ereven beni kendine doğru çekiyor ve yüzünü göğüslerime gömüyor.

Ve tüm çekincelerimi unutarak iniliyorum. Nerede seks yapacağımız umurumda değil, yeter ki *yakında* olsun.

Ereven beni nazikçe yere bırakıyor ve eli tuniğimin yan taraflarında vücuduma yakın duran bağcıklara gidiyor. O bağcıkları çekiştirirken ben de onun taytının bağcıklarını koparıyorum. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyorum. Aletini serbest bıraktığım an tekrar iniliyorum, çünkü Tanrım, çok güzel aletleri var. Utangaç bir bakire değilim -Dünya'da da değildim- ve muhteşem bir sakin görüntüsüne bayılıyorum. Onunki mükemmelliğin ta kendisi, hafifçe yukarı kıvrılıyor, böylece beni tüm doğru noktalardan vuracak. Başı kalın ve elimle şaftını okşarken, güzel ve kalın olduğunu, derinin altında bir damarın izlediğini fark ediyorum. Mahmuzu şimdiye kadar gördüklerimden daha uzun ve onu görünce heyecandan titrediğimi hissediyorum. Şimdi mi? Potansiyeli var.

Tüm sa-khui erkekleri gibi onunki de yivli (benim zevkim için!) ve çıkıntılı. Gördüğümde ağzım sulanıyor. Dilimi her tarafına sürmek istiyorum ama bunun için daha sonra yeterince zamanımız olacak. Şimdilik, khuilerimizi tatmin etmeliyiz.

- ve kendi özlemlerimiz.

Ona dokunduğumda nefesi tıslıyor ve ağzı tekrar benimkini yakalıyor. Dilim onunki boyunca kayıyor ve sikine vuruşlarımı ağzımın hareketleriyle eşleştiriyorum.

"Ellerin," diye mırıldanıyor ağzımın içine. "Böyle bir zevki hayal edebileceğimi hiç düşünmemiştim." Taytımı itiyor ve seksimin ıslak sıcaklığını buluyor ve parmaklarını içime kaydırıyor.

Daha fazlası için çaresizce ona sarılıyorum. "Lütfen, Ereven." Khui'm göğsümde öyle sert zonklıyor ki sanki parçalanacakmışım gibi hissediyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Kıyafetlerini çıkar," dedi bana.

Onu serbest bırakıyorum ve istediğini yapıyorum, bağcıkları koparıyorum ve deriyi olabildiğince hızlı sıyrıyorum. Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. Eğer bir an sonra onun sıcak tenini tenimde hissetmezsem öleceğim. Ben soyunmayı bitirdiğimde o da çıplaktı. Göğüslerimin küçük ya da kalçalarımın çok geniş olduğunu düşünmesini umursamadan vücudumu onunkine bastırıyorum. Her nasılsa, iyi olduğumu düşüneneğinden şüpheleniyorum. Uzun, zayıf vücudunda ve mavi teninin altındaki gergin kaslarda bir kusur bulamayacağımı biliyorum. Ellerimi üzerine koymak için kaşınıyorum, teninin benimkine karşı ne kadar yumuşak ve kadifemsi hissedeceğini hayal ediyorum.

Sonra beni kendine doğru çekiyor ve bacaklarımdan birini kalçasına doğru çekerek kalçasına yaslıyor. Beni dengemi değiştirmeye zorluyor, ta ki sikine bastırana kadar ve amım açık ve onun için hazır olana kadar.

Diğer eliyle saçlarımdan bir tutam alıyor ve başımı geriye yatırıyor. "Benim güzel eşim," diye mırıldanıyor ve boğazımın tellerini nazikçe yalıyor.

Tanrım, onun karşısında eriyeceğim. Kollarımı boynuna dolayarak ona yapışıyorum. Göğüslerim göğsüne bastırıyor ve teninin yumuşak süeti, kollarını ve göğsünün ortasını koruyan sert, kalın kaplamayla tezat oluşturuyor.

"Seni içimde istiyorum," diye nefes alıyorum. Onun için çaresiz ve açgözlüyüm ve kesinlikle umurumda değil. Ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var ve eğer bir an önce onunla dolmazsam çığlık atmaya

başlayabilirim. Bunun bir kısmının benim khui'm olduğuna eminim. Ona teşekkür mü etmeliyim yoksa hayal kırıklığıyla dişlerimi mi sıkmalıyım bilemiyorum.

Ereven saçımı bırakıyor ve diğer eli kalçama gidiyor. Beni kavlıyor ve beni yere atıp becermesini talep edemeden önce beni kaldırıyor ve sonra yayılmış amımı sikinin üzerine batırıyor.

Tüm nefesim ciğerlerimden kaçıyor. Aynen böyle, derin bir şekilde ona saplanıyorum. Tüm vücudum tepki olarak sarsılıyor ve kollarım boynuna dolanıyor. Benden çok daha iri ve o kadar güçlü ki beni kaldırıp böyle tutması, ayakta sikmesi işten bile değil.

Ve Tanrım, böyle olmak bile inanılmaz. Vücudumun içinde binlerce his patlıyor ve ona sarılıyorum, bunalmış durumdayım. Khui'm mırıldanarak beni cesaretlendiriyor ve Ereven'in nefesinin kulağımda çinladığını duyabiliyorum. Ayaklarının üzerinde birazcık kayıyor ve tüm vücudum yeniden aydınlanıyor. Mahmuzu klitorisime doğru bastırıyor ve ben ona karşı kıvranmak istiyorum. Aslında, sadece ne kadar iyi hissettireceği için onun her yerine karşı kıvranmak istiyorum.

Bunun yerine ayaklarımı arkasına kilitleyip ona daha sıkı sarılıyorum. "Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum. Bir kez bile itse zevkten aklım başımdan gidecek ama buna ihtiyacım var. *İhtiyacım var.*

Adımı haykırıyor ve beni kaldırıyor, sonra beni tekrar sikinin üzerine itiyor.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor. Saf hisler vücudumda alevleniyor ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Vücudunun benimkine karşı en küçük seğirmesi bile beni uçuruyor. Tekrar içime girdiğinde, sanki her çıkıntının içimde sürüklendiğini hissediyorum ve gözlerim zevkten neredeyse kafamın içinde yuvarlanıyor.

Ereven tekrar tekrar içime giriyor ve her biri bir öncekinden daha iyi hissettiriyor. Tüm gücümle ona yapışıyorum, hisler arttıkça tüm vücudum kasılıyor. Yakında boşalacağım ve gerçekten çok sert boşalacağım. Orgazma hazırlanırken tüm vücudumun gerildiğini hissedebiliyorum ama yine de bir kasırga gücüyle içimde patladığında şok oluyorum. Amım sikinin etrafında kenetlenirken ona sıkıca tutunuyorum ve tekrar içime girdiğinde bu beni tamamen yeni bir sarmala sokuyor. İkinci, daha da şiddetli orgazm içimden geçerken haykırıyorum.

Hırlıyor ve sonra bir bakıyorum, karda sırtüstü yatmışım, bacaklarım havada. Üzerime eğiliyor, siki hala içimde gömülü ve nefes nefese bir öpücükle ağzımı talep ediyor. Tekrar içime girmeden önce onu öpecek gücü kendimde zor buluyorum. Mahmuzu klitorisime sürtünüyor ve Tanrım, orgazmdan öleceğim, çünkü etrafına tekrar kilitlemeye başlıyorum. Yine de boşalmaya yakın ve bir sonraki hamlesiyle Ereven bacaklarımı dizlerim neredeyse kulaklarıma gelene kadar yukarı itiyor. Tekrar tekrar içime giriyor ve sonra üçüncü kez boşalırken kendime engel olamayarak bir kez daha çığlık atıyorum. Boşalırken nefes alırken adımı tısladığını zar zor duyuyorum, ama vücudunun benimkinin üzerinde titrediğini ve içime boşalmasının sıcak yıkamasını hissediyorum.

Üstüme yığıldığında, tamamen sersemlemiş hissediyorum. Sanki biri beni parçalamış ve parçalarını karda bırakmış gibi. Khui'm neşeyle mırıldanıyor, sanki beş saniye önce tüm bedenim şehvetle parçalanmamış gibi.

Bunlar ayrı ayrı hayatımda yaşadığım en iyi üç orgazmdı. Üçünü birden arka arkaya hızlıca yaşamak? Beynim bunu algılayamıyor. Tek yapabildiğim Ereven'in sıcak bedenine sarılmak ve bu adama sahip olduğum için gökyüzündeki tüm yıldızlara şükretmek.

Bu mu? Rezonans budur. Başka her şey bunun yanında soluk kalır.

Ereven dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve bana bakıyor. Terliyim, kar yüzünden kığım üşüyor ve muhtemelen ağzımdan salyalar akıyor, beynim o kadar yorgun ki. "Benim güzel eşim," diye mırıldanıyor ve eğilip beni nazıkçe öpüyor. "Bu benim en mutlu anım."

Benimkini de.

Birkaç saat sonra el ele kabile mağaralarına dönüyoruz. Tuniğimde coşkumuzdan dolayı birkaç yırtık var ve Ereven tozluklarının belini yukarıda tutmak zorunda çünkü acelemden kordonları yırtmış olabilirim. Üzgün değilim. İkimiz de deli gibi sırıtıyoruz ve ben kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

Yorgun da, ama bu önemli değil.

"Vektal döndüğünde," diyor Ereven bana, "ona kendimize ait bir mağaraya ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğiz."

"Belki Harlow'un yeni çıkardıklarından biridir," diyorum, utangaç ama heyecanlı hissederek. Bek'le bir mağarayı paylaşmak bana kapana kısılmak gibi geliyordu. Ama günlerimi ve gecelerimi Ereven'le geçirme düşüncesi içimi neşe ve umutla dolduruyor.

İçeri girdiğimizde birinin avazı çıktığı kadar Noel şarkısı söylediğini duyuyorum. Bu Ariana, Josie ile birlikte. Pişmiş yemek kokuları havayı dolduruyor ve herkes ağacın etrafında toplanmış. İnsanlar ziyafeti yiyor ve her yerde daha fazla yaprak dalıyla birlikte hediyeler görüyorum. Görünüşe göre bayram kutlamalarının çoğunu kaçırmışız. Bu konuda çok üzgün olduğumu söyleyemem, çünkü çok daha iyi bir şey elde ettim.

Aehako arkamızdan gelip Ereven'in sırtına elini vurarak, "İşte buradasınız," dedi. "İkinizi aramak için bir ekip göndermek üzereydim. Tepelerde kuduz bir kar kedisi gibi uluyan bir yaratık var."

En iyisi dikkatli olmak." Ereven'e sırtıyor.

Yakınlardaki biri kahkahalarla gülüyor.

Yüzüm ısınıyor. Bu yüzden biraz gürültü yapmış olabilirim. Kulak misafiri olmuşuz gibi görünüyor. Umurumda değil. Ben mutluyum.

Ereven'in elini sıkıyorum. "Üstümüzü değiştirsek iyi olacak." Beni

kendine çekiyor ve öpüyor. "Uzun sürmesin."

"Almayacağım." Ben de onun hediyesini almak için bir şans istiyorum. Umarım beğenir.

Megan'ın mağarasına gittiğimde Liz ve Josie oradaydı. Josie yeni bir tunik giyiyor ve etekleri Liz'in son birkaç haftadır üzerinde çalışırken gördüğüm kalın, kabarık desenlerle işlenmiş. Josie için bir hediye hazırlaması çok hoş, oysa Josie'nin hiç hediye almaması muhtemel. Tiffany son birkaç gündür hediye yağmuruna tutuldu ve Josie'nin neler hissedebileceğini hiç düşünmedim.

Ben içeri girerken Liz bana bilmiş bir bakış atıyor ve Josie'nin sırtını bağlıyor. Josie yüzünü duvara dönmüş, saçlarını bir elinde tutuyor ve benim içeri girdiğimi görmüyor. "Tekrar hoş geldin Claire," diyor Liz, sonra tunikteki bir delikten bir dantel geçiriyor. "Bakıyorum Noel hediyeni almışsın. Kıpırdama, Josie."

"Ne tür bir hediye aldı?" Josie heyecanla soruyor.

"Vermeye devam eden türden bir şey gibi görünüyor."

"Ha?" Josie diyor ki.

"Biftek köftesi için özel sos," diyor Liz. "Benekli aleti için biraz kaymak. Ekmekleri için sosisli sandviç. Yemek metaforlarına devam etmeme gerek var mı?"

Josie kıkırdıyor. "Oh. Şimdi anladım."

Çantama doğru ilerlerken onları görmezden geliyorum ve eski tuniğimi çıkarıp yerine yeni bir tunik ve yeni bir tayt giyiyorum. Tenimde hâlâ Ereven'in kokusunu alabiliyorum ve bu içimi sevinçle dolduruyor. Üzerimi çabucak değiştirip Ereven'in kapüşonunun bulunduğu küçük paketi alıyorum ve onunla birlikte ana mağaraya geri dönüyorum.

Megan'ın mağarasından birkaç adım daha uzaklaşmadan Bek beni durduruyor.

Kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona temkinli bir bakış atıyorum. Mutluluğumu mahvetmesini istemiyorum.

İç çeker ve elini havaya kaldırır. "Ateşkes, Claire."

"Ateşkes," diye tekrarlıyorum, isteksizce.

"Yankılandığınızı duydum. İkinizin de. Bunu duyacak kadar yakındım ve yüzlerinizi gördüm." Bir an için acı bir şekilde üzgün görünüyor ve sonra hızla bunu tekrar maskeliyor. "Sizin adınıza mutluyum ve iyi olmanızı diliyorum. Sadece sabah yola çıkacağımı ve eşyalarını senin için toplayacağımı bilmeni istedim. Ereven'le birlikte mağaraları tekrar ziyaret ettiğinizde onları alabilirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Seni incittiysem özür dilerim."

Gülümsemesi acı ve isteksiz. "Bana zarar verilemez. Rezonans kontrol edilemez ve bu da senin ona neden bu kadar çabuk kapıldığını açıklıyor. Sana mutluluklar dilerim." Bana bir kez başını salladı ve sonra gölgelerin içinde kayboldu.

Bir üzüntü hissediyorum. Yalnız ve mutsuz olduğu açık ama ihtiyacı olan şey ben olamam. Ereven'in hediyesini göğsüme bastırıyorum. Artık başka birine aidim ve o da bana ait.

Mağaraların orta kısmına doğru ilerlediğimde Ereven orada beni bekliyor. Gülümsemesi ıslıl ıslıl ve göğsünde küçük, sarılı bir paket tutuyor - benim için bir hediye. Noel şarkıları havayı dolduruyor ve ince ağaç titriyor, çelenkler binlerce boncuk gibi tıngırdıyor. Hava daha fazla kar yağacağını ipucuyla berrak ve sıcak yemek kokusu beni ileriye doğru çekiyor. Seslerin mırıltısı ve yumuşak kahkahalar mağarayı dolduruyor ve kendimi hiç bu kadar evimde ya da huzurlu hissetmemiştim.

Hediyemi ellerine sıkıştırırken yeni eşime "Mutlu tatiller," diyorum.

"Birden fazla mı var?" Şaşırarak soruyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Dünya'da pek çok bayram var. Burada sadece kendimiz için yaptığımız bir tane var, ama bir şekilde geçmişte yaşadığım tüm Sevgililer Günü ya da Şükran Günleri'nden daha özel görünüyor. Çünkü sevgi, aile, Ereven ve beni bekleyen parlak yeni bir gelecek var.

Buz gezegeni tatilleri en iyisidir.

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI SERİSİ

Buz Gezegeni Barbarları (Georgie'nin hikayesi)

Kitap 1 - Şimdi KINDLE UNLIMITED'da mevcut! Ödünç almak için buraya tıklayın.

Uzaylılar tarafından kaçırılmanın başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünürsünüz. Ve yanılırdınız. Çünkü şimdi, uzaylıların gemilerinde sorun var ve ben de dahil olmak üzere insan kadınlardan oluşan kargolarını bir buz gezegeninde bıraktılar.

Ve tanıştığım tek yerli sakin? Büyük, boynuzlu, mavi ve gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyor.

Barbar Uzaylı (Liz'in hikayesi)

Kitap 2 - Şimdi KINDLE UNLIMITED'da Mevcut! Ödünç almak için buraya tıklayın.

On iki insan kış mevsiminde bir uzaylı gezegeninde mahsur kalır. Ben de onlardan biriyim. Yaşasın, ben.

Hayatta kalabilmek için, bedenlerimizi bu acımasız yerde yaşamak üzere yeniden düzenlemek isteyen bir ortakyaşar edinmek zorundayız. Ben ona bit demeyi seviyorum. Ve benim cootie'm bir pislik, çünkü aynı zamanda grubun en büyük, en somurtkan uzaylının eşi olduğumu düşünüyor.

Barbar Aşık (Kira'nın hikayesi)

3. Kitap - Şimdi Kindle Unlimited'ta! Ödünç almak için buraya tıklayın.

Buz gezegeninde mahsur kalan birkaç insandan biri olarak, yeni bir evim olduğu için mutlu olmalıyım. Burada insan kadınlara değer veriliyor ve özellikle bir uzaylı beni istediğini açıkça belirtti. Tek yapmak istediğim onu boynuzlarından yakalayıp beni kürklerine götürmesi için ısrar etmekken, seksi, çapkın Aehako'yu itmek zor.

Ama korkunç bir sırtım var - beni kaçırın uzaylılar geri döndü ve kulağımdaki çevirmen sayesinde beni bulabiliyorlar. Buradaki varlığım herkesi tehlikeye atıyor... ama yeni hayatımdan ve her şeyden çok istediğim adamdan vazgeçebilir miyim?

Barbar Madeni (Harlow'un hikayesi)

4. Kitap - Şimdi Kindle Unlimited'ta! Ödünç almak için buraya tıklayın.

Buz gezegeni bana ikinci bir hayat verdi, bu yüzden burada olmaktan heyecan duyuyorum. Elbette çizburger yok ama sağlıklıyım ve küçük kabilenin üretken bir üyesi olmaya hazırım. Beklemediğim şey neydi? Burada

Yakınlarda bekleyen, beni izleyen vahşî bir yabancı olabilir. Ve beni esir aldığıında, düşünölemeyecek bir şey oluyor... Onunla rezonansa giriyorum.

Rezonans çiftleşme ve çocuk demek... ama bu adamın daha önce biriyle birlikte olup olmadığını bilmiyorum. Her yönden tam bir barbar, kafama vurup beni kendisininmişim gibi sahiplenmeye kadar varıyor.

Peki neden onun dokunuşunu arzuluyorum ve daha fazlası için açlık çekiyorum?

DAHA FAZLA ALFA, BU DÜNYANIN DIŞINDA KAHRAMANLARA MI İHTİYACINIZ VAR?

Alpha Alien yazan Flora Dare

Kindle Unlimited'ta mevcut! Ödünç almak ücretsiz!

Büyük, pullu ve bizim hayat arkadaşı olduğumuzu düşünüyor!

Kendimi hep biraz garip hissetmişimdir. Herkesten farklı. Tek istediğim hayattaki yerimi bulmaktı. İşte bu şekilde kendimi çölün ortasında buldum. Ve işte o zaman beni buldu.

Şimdi evimden milyarlarca kilometre uzakta, hayır cevabını kabul etmeyen korkunç bir uzay kertenkelesiyle birlikteyim. Daha da kötüsü, hayır demek istemiyorum.

Nefesinin altında homurdandı ve bacaklarımı bıraktı. O kadar uzundu ki ayaklarım sallanıyordu - hala vücudum üzerinde kontrolüm yoktu. O anda korkarım kaçmaya çalışmaktansa bacaklarımı ona dolama ihtimalim daha yüksekti.

Beni duvara yasladı ve bir başka sıcak arzu dalgası içime doldu. Vücudunun her lezzetli santimini hissedebiliyordum, bana karşı sert ve sıcaktı. Arzu ve panik bedenimde aynı alanı paylaşmak için savaşıyordu. Dudakları dudaklarımı yakaladı ve muhteşem bir an için vücudum onunkine karşı şarkı söyledi.

Hayatımda ilk defa, Kendimi gerçekten ve tamamen başka bir varlığa kesinlikle ruhumu sarsan bir düzeyde bağlı hissettim.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp "Yıllardır seni arıyordum ve sen aptal, kırılğan bir insanmışsın meğer" dediğinde vücudumun bir parçasını kaybetmiş gibiydim.

DAHA FAZLA UZAYLI TATILINE MI İHTİYACINIZ VAR?

Celia Kyle (Erin Tate olarak yazıyor) ve Ujal'a göz atın!

YILDIZLARIN ARASINDAN GEÇEREK

Tatiller sevgi, neşe ve... yeni bir uzaylı türüyle tanışma zamanıdır.

Ujal Prensi Tave fa V'yl-Zeret, eşini mutlu etmek için her şeyi yapar. Bu, anlamadığı bir bayramı kutlamak anlamına gelse bile. (Tave insan irfanının ne dediğini umursamaz, tek bir insan dünyanın etrafını dolaşp her çocuğa oyuncak dağıtamaz).

Bu yılki en büyük endişesi, yavrusuna yeterince oyuncak alıp almadığı değil, Dünya'nın yörüngesine giren uzaylı savaş gemisi.

Onlar dost mu? Yoksa düşman mı? Tave'in ailesi ve arkadaşları Noel sabahını görecek kadar yaşayacaklar mı? Yoksa Noel arifesinde hepsi yok mu olacak? Çünkü barış görüşmelerini durdurmak için her şeyi yapmaya hazır bir humbug var. Kraliyet ailesini kaçırmak ve suikast gibi.

"Tave," diye içini çekti ve onu serbest bırakarak yavaşça yatağa geri indi.

"Pyabi. Benim Rina'm. Eşim." Onun kendisini seçtiğine hâlâ inanamıyordu. Yaşadıkları hayata hâlâ inanamıyordu. Bu an, zamanın bu saniyesi nefes alma sebebiydi. Dışisiyle bu yakınlığa sahip olmak, kalbinde neşe ve benim diyebileceği bir aileye sahip olmak... Paha biçilemez.

"Benimle seviş."

"Her zaman," diye mırıldandı ve geri çekildi, bir kez daha derinden itmeden önce sikini onun amından kaydırıldı. Kalçalarının açısını değiştirerek hareketi tekrarladı ve sonra... Rina derin bir inilti çıkardı ve ona eşini memnun etmek için mükemmel yaklaşımı bulduğunu söyledi.

Kalçalarını sallayarak, ikisini de zevkten çılgına çevirecek ama onları uçurumun kenarına itmeyecek yumuşak bir ritim tutturdu. Sevişmelerini uzatmak, genellikle sahip olmadıkları zamanı ayırmak istiyordu. Tatillerde tüm istasyon bir hafta boyunca kapanıyordu ve Rina'yla geçirdiği her boş anın tadını çıkaracaktı.

Bir ayağını adamın beline doladı, diğer ayağı şiltenin üzerinde kaldı ve sonra onunla uyum içinde çalıştı. Kendi hızlarını belirlediler, vücutlarının süzülüşü pürüzsüz ve kıvrımlıydı. Mutluluk onun içinde yükseldi, zevk onun kılıfının her sağıp sıkmasıyla damarlarını kopardı. Kadının amcığı kasıldı, sıkılaştı ve adamın şaftına karşı çırpındı. Taşakları bu bedene karşı sıkı ve sert bir şekilde çekildi.

"Rina..." diye adını haykırdı, siki serbest bırakılmasını istiyordu ama o yanında olmadıkça bunu yapamayacaktı. "Evet... Yakında. Daha fazla."

O da ona ihtiyacı olanı verdi. Daha fazlasını verdi. Patlayacağını düşünene kadar ona her şeyi verdi. Ve sonra.

"Annemi ve babamı istiyorum!"

DAHA FAZLA BUZ BARBARI İSTER MİSİN?

Buz Gezegeni Barbarları serisinin gelecek kitapları (veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları) hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook](#)'ta beğenin veya [yeni çıkan bültenime abone](#) olun. Daha fazlası gelecek! Sırada, birkaç erkeğin onun kalbi için yarıştığı BARBARIN ÖDÜLÜ'nde Tiffany var... ama kazanacak kişi beklediği kişi olmayabilir!

2016'nın başlarında çıkması bekleniyor!

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

Buz Gezegeni Tatili

*Telif Hakkı © 2015 Ruby Dixon tarafından
Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması
dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir
şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.*